ISSN 0378-7087

Publikatieblad

van de Europese Gemeenschappen

L 76

35e jaargang

23 maart 1992

Uitgave
in de Nederlandse taal

Wetgeving

Inhoud

I *Besluiten waarvan de publikatie voorwaarde is voor de toepassing*

. . . . . .

II *Besluiten waarvan de publikatie niet voorwaarde is voor de toepassing*

Raad

★ **Richtlijn 92/12/EEG van de Raad van 25 februari 1992 betreffende de algemene regeling voor accijnsprodukten, het voorhanden hebben en het verkeer daarvan en de controles daarop** 1

★ **Richtlijn 92/13/EEG van de Raad van 25 februari 1992 tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende de toepassing van de communautaire voorschriften inzake de procedures voor het plaatsen van opdrachten door diensten die werkzaam zijn in de sectoren water- en energievoorziening, vervoer en telecommunicatie** 14

★ **Richtlijn 92/14/EEG van de Raad van 2 maart 1992 betreffende de beperking van de exploitatie van de vliegtuigen van bijlage 16 van het Verdrag inzake de internationale burgerluchtvaart, boekdeel I, deel 2, hoofdstuk 2, tweede uitgave (1988)** 21

Besluiten waarvan de titels mager zijn gedrukt, zijn besluiten van dagelijks beheer die in het kader van het landbouwbeleid zijn genomen en die in het algemeen een beperkte geldigheidsduur hebben.

Besluiten, waarvan de titels vet zijn gedrukt en die worden voorafgegaan door een sterretje, zijn alle andere besluiten.

II

(Besluiten waarvan de publikatie niet voorwaarde is voor de toepassing)

RAAD

RICHTLIJN 92/12/EEG VAN DE RAAD

van 25 februari 1992

betreffende de algemene regeling voor accijnsprodukten, het voorhanden hebben en het verkeer daarvan en de controles daarop

DE RAAD VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, inzonderheid op artikel 99,

Gezien het voorstel van de Commissie (1),

Gezien het advies van het Europese Parlement (2),

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité (3),

Overwegende dat de totstandbrenging en de werking van de interne markt het vrije verkeer van goederen, ook van accijnsgoederen, impliceren;

Overwegende dat moet worden bepaald op welk grondgebied deze richtlijn en de richtlijnen inzake de tarieven en structuren van de rechten op accijnsprodukten van toepassing zijn;

Overwegende dat het begrip „accijnsprodukten" moet worden omschreven; dat communautaire bepalingen uitsluitend van toepassing kunnen zijn op goederen die als zodanig in alle Lid-Staten worden behandeld; dat op deze produkten andere indirecte belastingen mogen worden geheven met specifieke doeleinden; dat de handhaving of instelling van andere indirecte belastingen geen aanleiding mag geven tot formaliteiten bij het overschrijden van een grens;

Overwegende dat, om de totstandbrenging en de werking van de interne markt te waarborgen, de verschuldigdheid van de accijnzen in alle Lid-Staten gelijk moet worden geregeld;

Overwegende dat elke levering, elk voorhanden hebben met het oog op de levering of elk gebruik voor een zelfstandig bedrijf dan wel voor een publiekrechtelijk orgaan, welke plaatsvindt in een andere Lid-Staat dan die van de uitslag tot verbruik, aanleiding geeft tot verschuldigdheid van de accijns in die andere Lid-Staat;

Overwegende dat over door particulieren voor eigen gebruik verkregen en door hen zelf vervoerde accijnsprodukten belasting moet worden geheven in de Lid-Staat van verkrijging;

Overwegende dat de Lid-Staten met een aantal criteria rekening moeten houden ten einde te kunnen bepalen dat accijnsprodukten niet voor eigen gebruik maar voor handelsdoeleinden voorhanden worden gehouden;

Overwegende dat accijnsprodukten die gekocht worden door een andere persoon dan een erkend entrepothouder, een geregistreerd of niet-geregistreerd bedrijf, en die door de verkoper of voor diens rekening rechtstreeks of indirect worden verzonden of vervoerd, in de Lid-Staat van bestemming aan de accijns moeten worden onderworpen;

Overwegende dat, ten einde de inning van de belastingschuld op termijn te waarborgen, toezicht moet kunnen

(1) PB nr. C 322 van 21. 12. 1990, blz. 1, en PB nr. C 45 van 20. 2. 1992, blz. 10.
(2) PB nr. C 183 van 15. 7. 1991, blz. 131.
(3) PB nr. C 169 van 18. 3. 1991, blz. 25.

worden uitgeoefend in de produktiebedrijven en opslagbedrijven; dat een entrepotregeling, in het kader waarvan door de bevoegde autoriteiten vergunningen worden verleend, deze controles mogelijk moet maken;

Overwegende dat het overbrengen van het grondgebied van een Lid-Staat naar dat van een andere niet mag leiden tot een controle die het intracommunautaire vrije verkeer kan belemmeren; dat om redenen van verschuldigdheid niettemin het verkeer van aan accijns onderworpen produkten bekend moet zijn; dat derhalve moet worden voorzien in een geleidedocument voor deze produkten;

Overwegende dat de verplichtingen moeten worden vastgesteld waaraan erkende entrepothouders en bedrijven zonder erkenning als entrepothouders dienen te voldoen;

Overwegende dat met het oog op de heffing van de belasting tegen de tarieven als vastgesteld door de Lid-Staten, een procedure met betrekking tot het verkeer van deze produkten met schorsing van heffing moet worden ingevoerd;

Overwegende dat het daartoe in de eerste plaats noodzakelijk is dat elk produkt gemakkelijk kan worden geïdentificeerd; dat de situatie van het produkt ten aanzien van de betrokken belastingschuld onmiddellijk moet kunnen worden vastgesteld; dat derhalve te dien einde een geleidedocument moet worden ingevoerd dat van administratieve of commerciële aard kan zijn; dat het gebruikte commerciële document alle noodzakelijke gegevens dient te bevatten die op het administratieve document voorkomen;

Overwegende dat nadere regels moeten worden omschreven voor de procedure volgens welke de belastingautoriteiten van de Lid-Staten door middel van dit geleidedocument door de bedrijven in kennis worden gesteld van verzonden of ontvangen leveringen;

Overwegende bovendien dat het geleidedocument niet dient te worden gebruikt wanneer de accijnsprodukten zich onder een andere communautaire douaneregeling bevinden dan het in het vrije verkeer brengen, dan wel in een vrije zone of vrij entrepot zijn geplaatst;

Overwegende dat eveneens de accijns in het kader van nationale bepalingen in geval van inbreuk of onregelmatigheid moet worden geïnd door de Lid-Staat op het grondgebied waarvan de inbreuk of de onregelmatigheid is begaan, door de Lid-Staat waar die is geconstateerd, of door de Lid-Staat van vertrek ingeval een zending niet in de Lid-Staat van bestemming is aangeboden;

Overwegende dat de Lid-Staten mogen bepalen dat de in het vrije verkeer gebrachte produkten van fiscale werken of nationale herkenningstekens moeten zijn voorzien; dat het gebruik van deze tekens geen belemmering voor het intracommunautaire handelsverkeer met zich mag brengen;

Overwegende dat de voldoening van de accijns in de Lid-Staat waar de uitslag tot verbruik heeft plaatsgevonden, aanleiding moet kunnen geven tot teruggaaf van accijns indien de goederen niet voor verbruik in die Lid-Staat bestemd zijn;

Overwegende dat moet worden voorzien in vrijstellingen ingevolge door de Lid-Staten met andere Staten of met internationale organisaties gesloten overeenkomsten;

Overwegende dat wegens de afschaffing van het beginsel van belastingheffing bij invoer in het verkeer tussen de Lid-Staten de voorschriften inzake ontheffing en vrijstelling bij invoer zinledig worden ten aanzien van het verkeer tussen de Lid-Staten; dat deze voorschriften derhalve dienen te vervallen en de desbetreffende richtlijnen dienovereenkomstig moeten worden aangepast;

Overwegende dat een accijnscomité moet worden ingesteld dat belast wordt met het opstellen van de communautaire voorschriften die nodig zijn voor de tenuitvoerlegging van de bepalingen inzake accijnzen;

Overwegende dat de verordening betreffende de afschaffing van de controles en de formaliteiten die van toepassing zijn op de handbagage en de ruimbagage van personen op intracommunautaire vluchten en op de bagage van personen bij intracommunautaire zeereizen, krachtens artikel 1, lid 2, daarvan van toepassing is onverminderd de controles in verband met door de Lid-Staten uitgevaardigde verboden of beperkingen, voor zover deze verenigbaar zijn met de drie Verdragen tot oprichting van de Europese Gemeenschappen; dat de verificaties die nodig zijn ter naleving van de in artikel 26 bedoelde kwantitatieve beperkingen in dit verband als controles in de hierboven bedoelde zin moeten worden aangemerkt en als dusdanig verenigbaar zijn met de communautaire wetgeving;

Overwegende dat enige tijd moet worden besteed aan het treffen van de nodige maatregelen om zowel de sociale consequenties in de betrokken sectoren als de regionale problemen, met name in grensgebieden, te ondervangen die het gevolg zouden kunnen zijn van de afschaffing van de belastingheffing bij invoer en van de vrijstellingen bij uitvoer in het handelsverkeer tussen de Lid-Staten; dat te dien einde aan de Lid-Staten machtiging moet worden gegeven om gedurende een periode die op 30 juni 1999 afloopt, vrijstelling te verlenen voor produkten die binnen de gestelde limieten worden geleverd door tax-free shops, een en ander in het verkeer door de lucht of over zee van reizigers tussen de Lid-Staten;

Overwegende dat kleine wijnproducenten dienen te kunnen worden ontheven van bepaalde verplichtingen in het kader van de algemene accijnsregeling;

Overwegende ten slotte dat Richtlijn 77/799/EEG van de Raad van 19 december 1977 betreffende de wederzijdse bijstand van de bevoegde autoriteiten van de Lid-Staten op het gebied van de directe belastingen en de belasting over de toegevoegde waarde [1] dient te worden gewijzigd ten einde de bepalingen van die richtlijn tot de accijnzen uit te breiden,

---

[1] PB nr. L 336 van 27. 12. 1977, blz. 15. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 79/1070/EEG (PB nr. L 331 van 27. 12. 1979, blz. 8).

HEEFT DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD:

TITEL I

Algemene bepalingen

Artikel 1

1. Deze richtlijn behelst de regeling van de produkten onderworpen aan accijnzen en andere indirecte belastingen die direct of indirect worden geheven op het verbruik van die produkten, met uitzondering van de belasting over de toegevoegde waarde en de door de Europese Gemeenschappen vastgestelde belastingen.

2. De bijzondere bepalingen betreffende de structuren en de tarieven van de accijnzen worden vervat in specifieke richtlijnen.

Artikel 2

1. Deze richtlijn, alsmede de in artikel 1, lid 2, genoemde richtlijnen zijn van toepassing op het grondgebied van de Gemeenschap zoals dat voor iedere Lid-Staat is omschreven in het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, inzonderheid in artikel 227, met uitzondering van de volgende nationale grondgebieden:

— voor de Bondsrepubliek Duitsland: het eiland Helgoland en het grondgebied van Büsingen;

— voor de Italiaanse Republiek: Livigno, Campione d'Italia en de Italiaanse wateren van het meer van Lugano;

— voor het Koninkrijk Spanje: Ceuta en Melilla.

2. In afwijking van lid 1 zijn deze richtlijn, alsmede de in artikel 1, lid 2, genoemde richtlijnen niet van toepassing op de Canarische eilanden. Het Koninkrijk Spanje kan er evenwel door een verklaring kennis van geven dat deze richtlijnen vanaf de eerste dag van de tweede maand volgende op de nederlegging van die verklaring, op die gebieden van toepassing zijn voor wat betreft alle of sommige van de in artikel 3, lid 1, genoemde produkten.

3. In afwijking van lid 1 zijn deze richtlijn, alsmede de in artikel 1, lid 2, genoemde richtlijnen niet van toepassing op de overzeese departementen van de Franse Republiek.

De Franse Republiek kan er evenwel door een verklaring kennis van geven dat deze richtlijnen vanaf de eerste dag van de tweede maand volgende op de nederlegging van die verklaring op die gebieden van toepassing zijn, onder voorbehoud van maatregelen inzake aanpassing aan de ultraperifere ligging van deze gebieden.

4. De Lid-Staten nemen de nodige maatregelen om ervoor te zorgen dat transacties van herkomst uit of ter bestemming van:

— het Vorstendom Monaco behandeld worden als transacties van herkomst uit of ter bestemming van de Franse Republiek;

— Jungholz en Mittelberg (Kleines Walsertal) behandeld worden als transacties van herkomst uit of ter bestemming van de Bondsrepubliek Duitsland;

— het eiland Man behandeld worden als transacties van herkomst uit of ter bestemming van het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland;

— San Marino behandeld worden als transacties van herkomst uit of ter bestemming van de Italiaanse Republiek.

5. De bepalingen van deze richtlijn vormen geen beletsel om in Griekenland het aan de Berg Athos verleende bijzondere statuut, zoals dit is gewaarborgd bij artikel 105 van de Griekse grondwet, te handhaven.

6. Indien de Commissie van mening is dat het bepaalde in de leden 1, 2, 3 en 4 niet langer gerechtvaardigd is, met name in het licht van de neutraliteit op het gebied van de mededinging, dient zij bij de Raad passende voorstellen in.

Artikel 3

1. Deze richtlijn is op communautair niveau van toepassing op de volgende produkten zoals die zijn omschreven in de desbetreffende richtlijnen:

— minerale oliën,

— alcohol en alcoholhoudende dranken,

— tabaksfabrikaten.

2. Op de in lid 1 genoemde produkten mogen nog andere indirecte belastingen met specifieke doeleinden worden geheven, mits daarbij de uit hoofde van de accijnzen en de BTW geldende voorschriften inzake belastingheffing in acht worden genomen wat betreft de vaststelling van de maatstaf van heffing en de berekening, de verschuldigdheid en de controle van de belasting.

3. De Lid-Staten blijven bevoegd belastingen op andere dan de in lid 1 genoemde produkten in te stellen of te handhaven, mits deze belastingen in het handelsverkeer tussen de Lid-Staten geen aanleiding geven tot formaliteiten die verband houden met het overschrijden van een grens.

Onder deze zelfde voorwaarde zullen de Lid-Staten ook de mogelijkheid behouden om op dienstverrichtingen, met inbegrip van dienstverrichtingen in verband met accijnsprodukten, belastingen te heffen die geen omzetbelastingen zijn.

Artikel 4

In deze richtlijn wordt verstaan onder:

a) *erkend entrepothouder:* de natuurlijke of rechtspersoon die door de bevoegde autoriteiten van een Lid-Staat

gemachtigd is om bij de bedrijfsuitoefening accijnsprodukten onder schorsing van accijns in een belastingentrepot te produceren, te verwerken, voorhanden te hebben, te ontvangen en te verzenden;

b) *belastingentrepot:* iedere plaats waar de erkende entrepothouder bij de bedrijfsuitoefening, accijnsprodukten onder schorsing van accijns produceert, verwerkt, voorhanden heeft, ontvangt of verzendt, zulks onder bepaalde voorwaarden die zijn vastgesteld door de bevoegde autoriteiten van de Lid-Staat waar dit belastingentrepot gelegen is;

c) *schorsingsregeling:* belastingregeling die geldt voor de produktie, de verwerking, het voorhanden hebben en het verkeer van produkten onder schorsing van accijns;

d) *geregistreerd bedrijf:* de natuurlijke of rechtspersoon die niet de hoedanigheid van erkend entrepothouder bezit en die door de bevoegde autoriteiten van een Lid-Staat gemachtigd is om bij de bedrijfsuitoefening accijnsprodukten onder schorsing van accijns uit een andere Lid-Staat te ontvangen. Dit bedrijf mag evenwel de accijnsprodukten niet onder de schorsing van accijns voorhanden hebben of verzenden;

e) *niet-geregistreerd bedrijf:* de natuurlijke of rechtspersoon die niet de hoedanigheid van erkend entrepothouder bezit en die gemachtigd is om bij de bedrijfsuitoefening incidenteel accijnsprodukten onder schorsing van accijns uit een andere Lid-Staat te ontvangen. Dit bedrijf mag evenwel de accijnsprodukten niet onder de schorsing van accijns voorhanden hebben of verzenden. Het niet-geregistreerde bedrijf moet, voordat de goederen worden verzonden, een zekerheid stellen voor de betaling van de accijnsrechten bij de belastingautoriteiten van de Lid-Staat van bestemming.

Artikel 5

1. De in artikel 3, lid 1, genoemde produkten worden aan accijns onderworpen bij de produktie ervan op het grondgebied van de Gemeenschap als omschreven in artikel 2 of bij de invoer ervan in dit grondgebied.

Als „invoer van een accijnsprodukt" wordt beschouwd, de binnenkomst van dat produkt in de Gemeenschap, met inbegrip van de binnenkomst uit een gebied bedoeld in de uitzonderingen van artikel 2, leden 1, 2 en 3, of uit de Kanaaleilanden.

Wanneer dat produkt bij binnenkomst in de Gemeenschap onder een communautaire douaneregeling wordt geplaatst, wordt de invoer van dat produkt evenwel geacht plaats te vinden op het tijdstip waarop het aan de communautaire douaneregeling wordt onttrokken.

2. Onverminderd de nationale en communautaire bepalingen inzake douaneregelingen worden accijnsprodukten van herkomst uit of met als bestemming derde landen, wanneer zij zich in het verkeer bevinden onder een andere communautaire douaneregeling dan het in het vrije verkeer brengen of wanneer zij worden binnengebracht in een vrije zone of in een vrij entrepot, geacht zich onder schorsing van accijns te bevinden.

Artikel 6

1. De accijns wordt verschuldigd bij de uitslag tot verbruik of bij het constateren van de tekorten die krachtens artikel 12, lid 3, aan accijnzen moeten worden onderworpen.

Als uitslag tot verbruik van accijnsprodukten wordt beschouwd:

a) iedere vorm van onttrekking, ook op onregelmatige wijze, aan een schorsingsregeling;

b) iedere fabricage, ook op onregelmatige wijze, van deze produkten buiten een schorsingsregeling;

c) elke invoer, ook op onregelmatige wijze, van deze produkten, wanneer deze produkten niet onder een schorsingsregeling worden geplaatst.

2. De voorwaarden voor verschuldigdheid en het toe te passen accijnstarief zijn die welke op het tijdstip van verschuldigd worden van kracht zijn in de Lid-Staat waar de uitslag tot verbruik of het constateren van tekorten plaatsvindt. De accijns wordt geheven en geïnd op de door elke Lid-Staat vastgestelde wijze, waarbij de Lid-Staten dezelfde heffings- en invorderingsprocedure toepassen op nationale produkten en op produkten uit andere Lid-Staten.

Artikel 7

1. Indien in een Lid-Staat reeds tot verbruik uitgeslagen accijnsprodukten in een andere Lid-Staat voor commerciële doeleinden voorhanden worden gehouden, worden de accijnzen geheven in de Lid-Staat waar deze produkten voorhanden worden gehouden.

2. Hiertoe wordt de accijns, onverminderd artikel 6, indien produkten die bij toepassing van artikel 6 reeds in het verbruik zijn gebracht in een Lid-Staat, daarna worden geleverd of bestemd zijn om te worden geleverd in een andere Lid-Staat, of in een andere Lid-Staat worden bestemd voor de behoeften van een bedrijf dat op onafhankelijke wijze een economische activiteit uitoefent of van een publiekrechtelijke instelling, verschuldigd in die andere Lid-Staat.

3. De accijns is, al naar gelang het geval, verschuldigd door de persoon die de levering verricht, die de voor levering bestemde produkten voorhanden heeft of door de persoon waar de produkten worden bestemd in een andere Lid-Staat dan die waar de produkten reeds in het verbruik zijn gebracht, of door het zelfstandige bedrijf of publiekrechtelijke lichaam.

4. Het verkeer van de hierboven genoemde produkten tussen de grondgebieden van de verschillende Lid-Staten

vindt plaats onder dekking van een geleidedocument, waarin de voornaamste punten van het in artikel 18, lid 1, bedoelde document vermeld staan. De vorm en de inhoud van dit document worden bepaald volgens de procedure van artikel 24.

5. De persoon, het bedrijf of het lichaam als bedoeld in lid 3, moet zich aan de onderstaande voorschriften houden:

a) voorafgaand aan de verzending van de goederen aangifte te doen bij de belastingautoriteiten van de Lid-Staat van bestemming en de betaling van de accijns waarborgen;

b) de accijns van de Lid-Staat van bestemming voldoen op de door die Lid-Staat vastgestelde wijze;

c) elke controle toelaten waardoor de overheidsdienst van de Lid-Staat van bestemming zich kan vergewissen van de daadwerkelijke ontvangst van de goederen en van de betaling van de accijns waartoe deze aanleiding geven.

6. De accijns die in de eerste, in lid 1 bedoelde Lid-Staat is voldaan, wordt volgens artikel 22, lid 3, teruggegeven.

Artikel 8

Voor door particulieren voor eigen behoefte verkregen en door hen zelf vervoerde produkten moet de accijns volgens het voor de interne markt geldende beginsel in de Lid-Staat van verkrijging worden geheven.

Artikel 9

1. Onverminderd de artikelen 6, 7 en 8, wordt de accijns verschuldigd wanneer de in een Lid-Staat tot verbruik uitgeslagen produkten in een andere Lid-Staat voor commerciële doeleinden voorhanden worden gehouden.

In dat geval moet de accijns worden betaald in de Lid-Staat op het grondgebied waarvan de produkten zich bevinden en wordt hij verschuldigd door degene die de produkten voorhanden heeft.

2. Om vast te stellen of de in artikel 8 bedoelde produkten voor commerciële doeleinden bestemd zijn, moeten de Lid-Staten onder andere rekening houden met de volgende punten:

— de commerciële status en de beweegredenen van degene die de produkten voorhanden heeft;

— de plaats waar deze produkten zich bevinden of, in voorkomend geval, de gebruikte wijze van vervoer;

— elk document betreffende deze produkten;

— de aard van deze produkten;

— de hoeveelheid van deze produkten.

Voor de toepassing van de eerste alinea, vijfde streepje, kunnen de Lid-Staten, uitsluitend als bewijselement, indicatieve niveaus vaststellen. Deze indicatieve niveaus mogen niet lager zijn dan:

a) *Tabaksprodukten*	
sigaretten	800 stuks
cigarillo's (sigaren met een maximumgewicht van 3 g/stuk)	400 stuks
sigaren	200 stuks
rooktabak	1,0 kg;
b) *Alcoholhoudende dranken*	
gedistilleerde dranken	10 l
tussenprodukten	20 l
wijn (waarvan maximaal 60 l mousserende wijn)	90 l
bier	110 l.

Ierland mag tot en met 30 juni 1997 indicatieve niveaus toepassen die niet lager mogen liggen dan 45 liter voor wijn (waarvan maximaal 30 liter mousserende wijn) en 55 liter voor bier.

3. De Lid-Staten kunnen tevens bepalen dat de accijns in de Lid-Staat van verbruik verschuldigd wordt bij de verkrijging van minerale oliën die in een andere Lid-Staat reeds tot verbruik zijn uitgeslagen, indien deze produkten op een atypische wijze worden vervoerd door particulieren of voor hun rekening. Als atypisch vervoer moeten worden aangemerkt het vervoer van brandstof anders dan in de tank van de voertuigen of in een passend reserveblik, alsmede het vervoer van vloeibare verwarmingsprodukten anders dan in tankwagens die voor rekening van bedrijven worden gebruikt.

Artikel 10

1. Accijnsprodukten die worden gekocht door personen die niet de hoedanigheid van erkend entrepothouder of geregistreerd of niet-geregistreerd bedrijf hebben, en die direct of indirect door de verkoper of voor diens rekening worden verzonden of vervoerd, worden aan accijns onderworpen in de Lid-Staat van bestemming. Onder „Lid-Staat van bestemming" in de zin van dit artikel wordt verstaan de Lid-Staat van aankomst van de verzending of het vervoer.

2. Hiertoe wordt in de Lid-Staat van bestemming de accijns verschuldigd bij de levering van in een Lid-Staat reeds tot verbruik uitgeslagen accijnsprodukten die aanleiding geeft tot verzending of vervoer van deze produkten ter bestemming van een in lid 1 bedoelde, in een andere Lid-Staat gevestigde persoon, en welke produkten direct of indirect door de verkoper of voor diens rekening worden verzonden of vervoerd.

3. De accijns van de Lid-Staat van bestemming wordt door de verkoper verschuldigd op het tijdstip waarop de levering wordt verricht. De Lid-Staten kunnen echter bepalingen vaststellen op grond waarvan de accijns moet worden betaald door een fiscaal vertegenwoordiger die niet de geadresseerde van de produkten is. Deze fiscaal vertegenwoordiger moet in de Lid-Staat van bestemming gevestigd

zijn en door de belastingautoriteiten van deze Lid-Staat erkend.

De Lid-Staat waar de verkoper gevestigd is, moet zich ervan vergewissen dat de verkoper zich houdt aan de onderstaande voorschriften:

— voorafgaand aan de verzending van de produkten de betaling van de accijns waarborgen onder de voorwaarden die de Lid-Staat van bestemming heeft vastgesteld, en na aankomst van de produkten voor de betaling van de accijns zorgen;

— een administratie voeren van de leveringen van de produkten.

4. In het in lid 2 bedoelde geval wordt de accijns die in de eerste Lid-Staat is voldaan, teruggegeven volgens artikel 22, lid 4.

5. De Lid-Staten kunnen met inachtneming van het Gemeenschapsrecht, specifieke voorschriften ter uitvoering van deze bepaling vaststellen voor accijnsprodukten die onder een bijzondere nationale distributieregeling vallen die verenigbaar is met het Verdrag.

TITEL II

Produktie, verwerking en voorhanden hebben

Artikel 11

1. Elke Lid-Staat stelt, met inachtneming van de bepalingen van deze richtlijn, zijn voorschriften inzake de produktie, de verwerking en het voorhanden hebben van accijnsprodukten vast.

2. Wanneer de accijns niet voldaan is, vinden de produktie, de verwerking en het voorhanden hebben van accijnsprodukten plaats in een belastingentrepot.

Artikel 12

Voor de opening en het beheer van belastingentrepots is een vergunning van de bevoegde autoriteiten van de Lid-Staten vereist.

Artikel 13

De erkend entrepothouder moet

a) een zekerheid stellen, indien vereist, inzake produktie, verwerking en voorhanden hebben, alsmede een verplichte zekerheid inzake verkeer, waarvan de voorwaarden worden vastgesteld door de belastingautoriteiten van de Lid-Staat waar het belastingentrepot is erkend;

b) voldoen aan de verplichtingen die zijn vastgesteld door de Lid-Staat op wiens grondgebied het belastingentrepot zich bevindt;

c) een administratie voeren van de voorraden en het verkeer van produkten per belastingentrepot;

d) de produkten op verzoek tonen;

e) controle of inventarisatie toelaten.

Deze verplichtingen mogen geen inbreuk maken op het beginsel van non-discriminatie tussen nationale transacties en intracommunautaire transacties.

Artikel 14

1. De erkend entrepothouder wordt vrijgesteld voor de onder de schorsingsregeling opgetreden en aan toevallige omstandigheden of aan gevallen van overmacht te wijten verliezen die door de autoriteiten van elke Lid-Staat zijn geconstateerd. Tevens wordt hij onder de schorsingsregeling vrijgesteld voor de verliezen die inherent zijn aan de aard van de produkten tijdens het produktie- en verwerkingsproces, de opslag en het vervoer. Elke Lid-Staat stelt de voorwaarden vast waaronder deze vrijstellingen worden toegekend. De vrijstellingen gelden ook voor de in artikel 14 bedoelde bedrijven tijdens het vervoer van de produkten onder de schorsingsregeling.

2. De in lid 1 bedoelde verliezen die zijn opgetreden tijdens intracommunautair vervoer van produkten onder de schorsingsregeling, moeten worden geconstateerd volgens de regels van de Lid-Staat van bestemming.

3. Onverminderd artikel 20 wordt, in geval van andere tekorten dan de in lid 1 bedoelde verliezen en in geval van verliezen waarvoor de in lid 1 bedoelde vrijstellingen niet worden toegekend, de accijns geheven volgens de tarieven die in de betrokken Lid-Staat van kracht zijn op het ogenblik waarop de verliezen, die naar behoren moeten zijn vastgesteld door de bevoegde autoriteiten, zich hebben voorgedaan of, in voorkomend geval, op het ogenblik van de vaststelling van de tekorten.

TITEL III

Verkeer

Artikel 15

1. Onverminderd artikel 5, lid 2, artikel 16 en artikel 19, lid 4, moet het verkeer van accijnsprodukten dat onder de schorsingsregeling plaatsvindt, geschieden tussen belastingentrepots.

2. De door de bevoegde autoriteiten van een Lid-Staat overeenkomstig artikel 13 erkende entrepothouders worden geacht te zijn erkend voor nationale en intracommunautaire verkeershandelingen.

3. De aan het intracommunautaire verkeer verbonden risico's worden gedekt door de zekerheid die overeenkomstig artikel 13 is gesteld door de erkend entrepothouder van

verzending of, in voorkomend geval, door een hoofdelijke zekerheid van afzender en vervoerder. In voorkomend geval kunnen de Lid-Staten een zekerheid eisen van de geadresseerde.

De nadere regels van deze zekerheid worden door de Lid-Staten vastgesteld. De zekerheid moet in de gehele Gemeenschap geldig zijn.

4. Onverminderd artikel 20 kan de verantwoordelijkheid van de erkend entrepothouder van verzending en, in voorkomend geval, die van de vervoerder pas vervallen door middel van het bewijs dat de geadresseerde de produkten overneemt, met name middels het in artikel 18 genoemde geleidedocument onder de voorwaarden van artikel 19.

Artikel 16

1. In afwijking van artikel 15, lid 1, kan de geadresseerde een bedrijf zijn dat niet de hoedanigheid van erkend entrepothouder bezit. Dit bedrijf mag bij de uitoefening van zijn beroep accijnsprodukten onder de schorsingsregeling uit andere Lid-Staten ontvangen. Het mag deze produkten evenwel noch voorhanden hebben noch verzenden onder schorsing van accijns.

De Lid-Staten kunnen, met inachtneming van het Gemeenschapsrecht, specifieke voorschriften ter uitvoering van deze bepaling vaststellen voor accijnsprodukten die vallen onder een bijzondere nationale distributieregeling die verenigbaar is met het Verdrag.

2. Het in lid 1 bedoelde bedrijf kan, voorafgaand aan de ontvangst van de goederen, verzoeken om registratie bij de belastingautoriteiten van zijn Lid-Staat.

Het geregistreerde bedrijf moet zich aan de onderstaande voorschriften houden:

a) de betaling van de accijnzen waarborgen onder de voorwaarden die de belastingautoriteiten van zijn Lid-Staat hebben vastgesteld, onverminderd artikel 15, lid 4, waarin de verantwoordelijkheid van de erkend entrepothouder van verzending, en, in voorkomend geval, van de vervoerder is vastgelegd;

b) een administratie voeren van de leveringen der produkten;

c) de produkten op verzoek tonen;

d) controle of inventarisatie toelaten.

Voor dit bedrijf wordt de accijns verschuldigd bij de ontvangst van de goederen en wordt hij voldaan op de door elke Lid-Staat vastgestelde wijze.

3. Indien het in lid 1 bedoelde bedrijf niet bij de belastingautoriteiten van zijn Lid-Staat geregistreerd is, moet het zich aan de onderstaande voorschriften houden:

a) voorafgaand aan de verzending van de goederen aangifte doen bij de belastingautoriteiten van de Lid-Staat van bestemming en de betaling van de accijns waarborgen, onverminderd het bepaalde in artikel 15, lid 4, waarin de verantwoordelijkheid van de erkend entrepothouder van verzending en, in voorkomend geval, van de vervoerder is vastgelegd;

b) de accijns van de Lid-Staat van bestemming bij de ontvangst van de goederen voldoen op de door die Lid-Staat vastgestelde wijze;

c) elke controle toelaten waardoor de overheidsdienst van de Lid-Staat van bestemming zich kan vergewissen van de daadwerkelijke ontvangst van de goederen en van de betaling van de accijns waartoe deze aanleiding geven.

4. Behoudens de leden 2 en 3, zijn de bepalingen van deze richtlijn inzake het verkeer van accijnsprodukten dat onder de schorsingsregeling plaatsvindt, van toepassing.

Artikel 17

De erkend entrepothouder van verzending kan een fiscaal vertegenwoordiger aanwijzen. Deze fiscaal vertegenwoordiger moet gevestigd zijn in de Lid-Staat van bestemming en erkend zijn door de belastingautoriteiten van deze Staat. Hij moet in plaats van de geadresseerde, die niet de hoedanigheid van erkend entrepothouder bezit, aan de onderstaande voorschriften voldoen:

a) de betaling van de accijns waarborgen onder de voorwaarden die de belastingautoriteiten van de Lid-Staat van bestemming hebben vastgesteld, onverminderd artikel 15, lid 4, waarin de verantwoordelijkheid van de erkend entrepothouder van verzending en, in voorkomend geval, van de vervoerder is vastgelegd;

b) de accijns van de Lid-Staat van bestemming bij de ontvangst van de goederen voldoen op de door de Lid-Staat van bestemming vastgestelde wijze;

c) een administratie van de leveringen van produkten voeren en aan de belastingautoriteiten van de Lid-Staat van bestemming mededelen waar de goederen worden geleverd.

Artikel 18

1. Niettegenstaande het eventuele gebruik van geautomatiseerde procedures gaat elk accijnsprodukt dat zich onder de schorsingsregeling in het verkeer tussen de grondgebieden van verschillende Lid-Staten bevindt, vergezeld van een door de afzender opgesteld document, namelijk een administratief of een commercieel document. Vorm en inhoud van dat document worden vastgesteld volgens de procedure van artikel 24 van deze richtlijn.

2. Met het oog op de identificatie en de controle van de goederen moeten de colli worden geteld en moeten de produkten worden beschreven aan de hand van het in lid 1 bedoelde document; eventueel moet elke laadruimte door de afzender worden verzegeld wanneer het vervoermiddel kan worden erkend als geschikt voor verzegeling door de

Lid-Staat van vertrek of moeten de colli door de afzender worden verzegeld.

3. Indien de geadresseerde geen erkend entrepothouder of geregistreerd bedrijf is, moet, niettegenstaande artikel 17, het in lid 1 genoemde document vergezeld gaan van een document waarin wordt verklaard dat de accijns in de Lid-Staat van bestemming is betaald of dat enige andere methode om de inning van die accijns te waarborgen, is gevolgd, onder de voorwaarden vastgesteld door de bevoegde autoriteiten van de Lid-Staat van bestemming.

Bovengenoemd document moet de volgende gegevens bevatten:

— het adres van het betrokken kantoor van de belastingautoriteiten van de Lid-Staat van bestemming;

— de datum en de referentie van de betaling of van de aanvaarding door dit kantoor van de zekerheid voor de betaling.

4. Lid 1 is niet van toepassing wanneer de accijnsprodukten zich onder dekking van een in artikel 5, lid 2, bedoelde regeling in het verkeer bevinden.

5. Onverminderd artikel 3, lid 1, mogen de Lid-Staten hun voorschriften betreffende het verkeer en de opslag van grondstoffen die worden gebruikt voor de vervaardiging of de bereiding van accijnsprodukten handhaven.

Artikel 19

1. De belastingautoriteiten van de Lid-Staten worden door de bedrijven door middel van het document of van een verwijzing naar het document, bedoeld in artikel 18, op de hoogte gesteld van de partijen die zijn verzonden en ontvangen. Dit document wordt in vier exemplaren opgesteld:

— een door de afzender te bewaren exemplaar;

— een exemplaar voor de geadresseerde;

— een exemplaar dat voor zuivering naar de afzender wordt teruggezonden;

— een exemplaar bestemd voor de bevoegde autoriteiten van de Lid-Staat van bestemming.

De bevoegde autoriteiten van elke Lid-Staat van verzending kunnen bepalen dat gebruik wordt gemaakt van een extra afschrift van het document voor de bevoegde autoriteiten van de Lid-Staat van vertrek.

De Lid-Staat van bestemming kan bepalen dat het exemplaar dat voor zuivering naar de afzender wordt teruggezonden door zijn eigen autoriteiten wordt gecertificeerd of geviseerd. De Lid-Staten die deze bepaling toepassen moeten de Commissie hiervan in kennis stellen, die op haar beurt de overige Lid-Staten informeert.

De procedure die moet worden gevolgd voor het exemplaar voor de bevoegde autoriteiten van de Lid-Staat van bestemming, wordt volgens de procedure van artikel 24 vastgesteld.

2. Indien de accijnsprodukten onder de schorsingsregeling in het verkeer zijn met als bestemming een erkend entrepothouder, een geregistreerd of een niet-geregistreerd bedrijf, wordt een exemplaar van het administratieve geleidedocument of een kopie van het commerciële document, naar behoren van aantekeningen voorzien, door de geadresseerde voor zuivering naar de afzender teruggezonden, en wel uiterlijk binnen twee weken na de maand waarin de goederen door de geadresseerde zijn ontvangen.

Het terug te zenden exemplaar dient de volgende vermeldingen te bevatten, die nodig zijn voor de zuivering:

a) het adres van het kantoor van de belastingautoriteiten waaronder de geadresseerde ressorteert;

b) datum en plaats van ontvangst van de goederen;

c) omschrijving van de ontvangen goederen om na te gaan of de zending overeenstemt met de gegevens op het document. In geval van overeenstemming moet de vermelding „zending conform" worden aangebracht;

d) het referentie- of registratienummer dat eventueel wordt afgegeven door de bevoegde autoriteiten van de Lid-Staat van bestemming die zo'n nummering gebruiken en/of het visum van de bevoegde autoriteiten van de Lid-Staat van bestemming indien deze Lid-Staat voorschrijft dat het terug te zenden exemplaar door zijn eigen autoriteiten moet worden gecertificeerd of geviseerd;

e) de geautoriseerde handtekening van de geadresseerde.

3. De schorsingsregeling als omschreven in artikel 4, onder c), wordt gezuiverd door het plaatsen van de accijnsprodukten overeenkomstig artikel 5, lid 2, in een van de in artikel 5, lid 2, bedoelde situaties, met als gevolg schorsing van de accijns, zulks na ontvangst door de afzender van het terug te zenden exemplaar van het administratieve geleidedocument of van een afschrift van het commerciële document, waarop naar behoren aantekening is gemaakt van die plaatsing.

4. Wanneer accijnsprodukten die zijn geplaatst onder de schorsingsregeling als omschreven in artikel 4, onder c), worden uitgevoerd, wordt deze regeling gezuiverd door de certificering door het douanekantoor van uitgang uit de Gemeenschap, dat de produkten de Gemeenschap daadwerkelijk hebben verlaten. Dit douanekantoor moet aan de afzender het voor hem bestemde gecertificeerde terugzendingsexemplaar van het geleidedocument terugsturen.

5. Wanneer geen zuivering plaatsvindt, moet de afzender de belastingautoriteiten van zijn Lid-Staat daarvan in kennis stellen een door die autoriteiten vast te stellen termijn. Deze termijn mag echter niet langer zijn dan drie maanden na de datum van verzending van de goederen.

6. De Lid-Staten werken samen om steekproefcontroles, eventueel aan de hand van geautomatiseerde procedures, in te voeren.

Artikel 20

1. Wanneer tijdens het verkeer een onregelmatigheid of een overtreding is begaan waardoor de accijns verschuldigd wordt, moet de accijns worden betaald in de Lid-Staat waar de onregelmatigheid of de overtreding is begaan, en wel door de natuurlijke of rechtspersoon die een zekerheid heeft gesteld voor de betaling van de accijns volgens artikel 15, lid 3, zulks onverminderd de instelling van strafvorderingen.

Wanneer de accijns wordt ingevorderd in een andere Lid-Staat dan die van vertrek, stelt de Lid-Staat die de invordering verricht, de bevoegde autoriteiten van het land van vertrek daarvan in kennis.

2. Wanneer tijdens het verkeer een overtreding of een onregelmatigheid is geconstateerd zonder dat kan worden vastgesteld waar zij is begaan, wordt zij geacht te zijn begaan in de Lid-Staat waarin zij is geconstateerd.

3. Onverminderd artikel 6, lid 2, wordt, wanneer de accijnsprodukten niet op de plaats van bestemming aankomen en niet kan worden vastgesteld waar de overtreding of de onregelmatigheid is begaan, deze overtreding of onregelmatigheid geacht te zijn begaan in de Lid-Staat van vertrek; deze vordert de accijns in tegen het op de datum van verzending van de produkten geldende tarief, tenzij binnen een termijn van vier maanden vanaf de datum van verzending van de produkten, naar genoegen van de bevoegde autoriteiten wordt aangetoond dat de handeling regelmatig was of op welke plaats de overtreding of de onregelmatigheid daadwerkelijk werd begaan.

4. Indien vóór het verstrijken van een termijn van drie jaar te rekenen vanaf de datum van opstelling van het geleidedocument wordt vastgesteld in welke Lid-Staat de overtreding of de onregelmatigheid daadwerkelijk werd begaan, wordt de accijns door deze Lid-Staat ingevorderd tegen het op de datum van verzending geldende tarief. In dat geval wordt de aanvankelijk geheven accijns teruggegeven zodra het bewijs van deze invordering is geleverd.

Artikel 21

1. Onverminderd het bepaalde in artikel 6, lid 1, kunnen de Lid-Staten bepalen dat de op hun grondgebied voor uitslag tot verbruik bestemde produkten voorzien moeten zijn van fiscale merktekens of van nationale herkenningstekens die voor belastingdoeleinden worden gebruikt.

2. Elke Lid-Staat die het gebruik van de in lid 1 bedoelde fiscale merktekens of nationale herkenningstekens voorschrijft, moet deze ter beschikking stellen van de erkende entrepothouders van de andere Lid-Staten. Iedere Lid-Staat kan evenwel bepalen dat de fiscale merktekens ter beschikking worden gesteld van een door zijn belastingautoriteiten erkende fiscale vertegenwoordiger.

De Lid-Staten zorgen ervoor dat de procedure inzake deze tekens geen belemmeringen voor het vrije verkeer van accijnsprodukten doet ontstaan.

3. De in lid 1 bedoelde fiscale merktekens of herkenningstekens zijn uitsluitend geldig in de Lid-Staat die deze heeft afgegeven.

De Lid-Staten kunnen echter overgaan tot onderlinge erkenning van die tekens.

4. Minerale oliën mogen in Ierland, tenzij zij voldoen aan de in dat land gestelde eisen inzake controle en merktekens, niet elders voorhanden worden gehouden, vervoerd of gebruikt dan in de normale brandstoftanks van voertuigen die gebruik mogen maken van brandstof waarvoor een laag tarief geldt.

5. Het intracommunautaire verkeer van produkten die voorzien zijn van een in lid 1 bedoeld fiscaal merkteken of nationaal herkenningsteken van een Lid-Staat en die bestemd zijn voor verkoop in deze Lid-Staat, vindt op het grondgebied van een andere Lid-Staat plaats met het geleidedocument bedoeld in artikel 18, leden 1 en 3, of, in voorkomend geval, volgens het bepaalde in artikel 5, lid 2.

TITEL IV

Teruggaaf

Artikel 22

1. Voor de tot verbruik uitgeslagen accijnsprodukten kan in daarvoor in aanmerking komende gevallen op verzoek van een bedrijf in het kader van de bedrijfsuitoefening de accijns worden teruggegeven door de belastingautoriteiten van de Lid-Staat waarin de uitslag tot verbruik heeft plaatsgevonden, wanneer die produkten niet bestemd zijn om in die Lid-Staat te worden verbruikt.

Het staat de Lid-Staten evenwel vrij niet in te gaan op dit verzoek om teruggaaf wanneer het niet voldoet aan de regelmatigheidscriteria die zij vaststellen.

2. Voor de toepassing van lid 1 gelden onderstaande bepalingen:

a) de afzender moet vóór de verzending van de goederen bij de bevoegde autoriteiten van zijn Lid-Staat een verzoek om teruggaaf indienen en naar behoren aantonen dat de accijns is voldaan. De bevoegde autoriteiten

kunnen echter niet de teruggaaf weigeren enkel en alleen omdat het door diezelfde autoriteiten opgestelde document waaruit de oorspronkelijke betaling blijkt, niet is overgelegd;

b) het verkeer van de onder a) bedoelde goederen geschiedt door middel van het in artikel 18, lid 1, bedoelde document;

c) de afzender legt de bevoegde autoriteiten van zijn Lid-Staat het terug te zenden exemplaar van het onder b) bedoelde document voor, dat naar behoren door de geadresseerde van aantekeningen is voorzien en dat vergezeld moet gaan van een document waaruit blijkt dat betaling van de accijns is verzekerd in de Lid-Staat van verbruik, of dat voorzien moet zijn van de vermelding van:

— het adres van het betrokken kantoor van de belastingautoriteiten van de Lid-Staat van bestemming;

— de datum van aanvaarding van de aangifte door dit kantoor alsmede het referentie- of registratienummer van de aangifte;

d) voor de accijnsprodukten die in een Lid-Staat tot verbruik zijn uitgeslagen en uit dien hoofde voorzien zijn van een fiscaal merkteken of een herkenningsteken van die Lid-Staat, kan de accijns die moet worden betaald bij de belastingautoriteiten van de Lid-Staat welke deze fiscale merktekens of herkenningstekens heeft afgegeven, worden teruggegeven, voor zover de vernietiging van deze tekens geconstateerd wordt door de belastingautoriteiten van de Lid-Staat die ze heeft afgegeven.

3. In de in artikel 7 bedoelde gevallen moet de Lid-Staat van vertrek de voldane accijns enkel teruggeven indien de accijns reeds in de Lid-Staat van bestemming is voldaan volgens de procedure van artikel 7, lid 5.

Het staat de Lid-Staten evenwel vrij niet in te gaan op dit verzoek om teruggaaf wanneer het niet voldoet aan de regelmatigheidscriteria die zij vaststellen.

4. In de in artikel 10 bedoelde gevallen moet de Lid-Staat van vertrek, op verzoek van de verkoper, de door hem voldane accijns teruggeven indien de verkoper de procedures van artikel 10, lid 3, heeft gevolgd.

Het staat de Lid-Staten evenwel vrij niet in te gaan op dit verzoek om teruggaaf wanneer het niet voldoet aan de regelmatigheidscriteria die zij vaststellen.

In de gevallen waarin de verkoper de hoedanigheid van erkend entrepothouder bezit, kunnen de Lid-Staten bepalen dat de teruggaafprocedure vereenvoudigd wordt.

5. De belastingautoriteiten van elke Lid-Staat stellen de procedures en de wijze van controle vast die gelden voor teruggaven op hun eigen grondgebied. De Lid-Staten zorgen ervoor dat de teruggaaf van de accijns niet hoger is dan het daadwerkelijk voldane bedrag.

TITEL V

Vrijstellingen

Artikel 23

1. Accijnsprodukten zijn vrijgesteld van betaling van accijns wanneer zij bestemd zijn:

— om te worden geleverd in het kader van diplomatieke of consulaire betrekkingen;

— voor de als zodanig door de overheidsinstanties van de Lid-Staat van ontvangst erkende internationale organisaties, alsmede voor de leden van die organisaties, binnen de grenzen en onder de voorwaarden die zijn vastgesteld bij de internationale overeenkomsten tot oprichting van deze organisaties of bij de zetelovereenkomsten;

— voor de strijdkrachten van alle Staten die partij zijn bij het Noordatlantisch Verdrag, met uitzondering van de Lid-Staat waarin de accijns verschuldigd is, alsmede voor de gewapende strijdkrachten bedoeld in artikel 1 van Beschikking 90/640/EEG [1], voor het gebruik door deze strijdkrachten, door het burgerlijk personeel dat hen vergezelt of voor de bevoorrading van hun messes of kantines;

— om te worden verbruikt in het kader van een met derde landen of internationale organisaties gesloten overeenkomst voor zover zo'n overeenkomst wordt aanvaard of toegestaan op het gebied van vrijstelling van BTW.

Totdat een uniforme belastingregeling wordt vastgesteld zijn deze vrijstellingen van toepassing onder de voorwaarden en binnen de grenzen die door de Lid-Staat van ontvangst zijn bepaald. De vrijstelling kan worden toegekend volgens een procedure inzake teruggaaf van accijns.

2. De Raad kan met eenparigheid van stemmen, op voorstel van de Commissie, iedere Lid-Staat machtigen om met een derde land of een internationale organisatie een overeenkomst te sluiten die vrijstellingen van accijns kan bevatten.

De Staat die een dergelijke overeenkomst wenst te sluiten, legt de zaak aan de Commissie voor en verstrekt alle voor de beoordeling dienstige gegevens. De Commissie stelt de overige Lid-Staten daarvan binnen een maand in kennis. Het besluit van de Raad wordt geacht te zijn genomen indien de aangelegenheid niet in de Raad aan de orde is gesteld binnen een termijn van twee maanden te rekenen vanaf deze kennisgeving.

---

[1] PB nr. L 349 van 13. 12. 1990, blz. 19.

3. De in de volgende richtlijnen vervatte bepalingen betreffende de accijnsrechten zijn vanaf 31 december 1992 niet langer van kracht:

— Richtlijn 74/651/EEG (1),

— Richtlijn 83/183/EEG (2),

— Richtlijn 68/297/EEG (3).

4. De bij Richtlijn 69/169/EEG (4) vastgestelde bepalingen inzake accijns zijn vanaf 31 december 1992 niet langer van kracht wat de betrekkingen tussen de Lid-Staten betreft.

5. Totdat de Raad met eenparigheid van stemmen, op voorstel van de Commissie, communautaire bepalingen betreffende de bevoorrading van schepen en luchtvaartuigen aanneemt, mogen de Lid-Staten hun nationale voorschriften ter zake handhaven.

TITEL VI

Accijnscomité

Artikel 24

1. De Commissie wordt bijgestaan door een „Accijnscomité", hierna „Comité" te noemen. Dit Comité bestaat uit vertegenwoordigers van de Lid-Staten en wordt voorgezeten door een vertegenwoordiger van de Commissie. Het Comité stelt zijn reglement van orde vast.

2. De maatregelen die nodig zijn voor de toepassing van de artikelen 7, 18 en 19 worden volgens de procedure van de leden 3 en 4 vastgesteld.

3. De vertegenwoordiger van de Commissie legt het Comité een ontwerp voor van de te nemen maatregelen. Het Comité brengt advies uit over dit ontwerp binnen een termijn die de voorzitter kan vaststellen naar gelang van de urgentie van de materie. Het Comité spreekt zich uit met meerderheid van stemmen overeenkomstig artikel 148, lid 2, van het Verdrag. De voorzitter neemt niet aan de stemming deel.

4. a) De Commissie stelt de beoogde maatregelen vast wanneer zij in overeenstemming zijn met het advies van het Comité.

b) Wanneer de beoogde maatregelen niet in overeenstemming zijn met het advies van het Comité of indien geen advies is uitgebracht, dient de Commissie onverwijld bij de Raad een voorstel in betreffende de te nemen maatregelen. De Raad besluit met gekwalificeerde meerderheid van stemmen.

Indien de Raad na verloop van drie maanden na de indiening van het voorstel bij de Raad, geen besluit heeft genomen, worden de voorgestelde maatregelen door de Commissie vastgesteld, behalve wanneer de Raad zich met gewone meerderheid van stemmen tegen genoemde maatregelen heeft uitgesproken.

5. Naast de in lid 2 genoemde maatregelen bestudeert het Comité de kwesties die door de voorzitter worden voorgelegd op diens eigen initiatief of op verzoek van de vertegenwoordiger van een Lid-Staat, en die betrekking hebben op de toepassing van de communautaire bepalingen inzake accijnzen, evenwel met uitzondering van de in artikel 30 van deze richtlijn bedoelde bepalingen.

Artikel 25

De Lid-Staten en de Commissie bespreken en evalueren de toepassing van de communautaire bepalingen inzake accijns.

TITEL VII

Slotbepalingen

Artikel 26

1. Onverminderd het bepaalde in artikel 8 wordt Denemarken mits een herzieningsmechanisme wordt ingesteld in de trant van wat is vastgesteld in artikel 28 terdecies van Richtlijn 77/388/EEG (5), tot en met 31 december 1996 gemachtigd om, in het algemene kader van de harmonisatie van de accijnstarieven, de specifieke bepalingen van de leden 2 en 3 toe te passen inzake gedistilleerde dranken en tabaksfabrikaten.

2. Denemarken wordt gemachtigd om de volgende kwantitatieve maxima toe te passen:

(1) PB nr. L 354 van 30. 12. 1974, blz. 6. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 88/663/EEG (PB nr. L 382 van 31. 12. 1988, blz. 40).

(2) PB nr. L 105 van 23. 4. 1983, blz. 64. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 89/604/EEG (PB nr. L 348 van 29. 11. 1989, blz. 28).

(3) PB nr. L 175 van 25. 7. 1968, blz. 15. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 85/347/EEG (PB nr. L 183 van 16. 7. 1985, blz. 22).

(4) PB nr. L 135 van 4. 6. 1969, blz. 6. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 91/191/EEG (PB nr. L 94 van 16. 4. 1991, blz. 24).

(5) PB nr. L 145 van 13. 6. 1977, blz. 1. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 90/640/EEG (PB nr. L 349 van 13. 12. 1990, blz. 19).

— reizigers die zich voor privédoeleinden naar Denemarken begeven, komen in aanmerking voor de op 31 december 1992 geldende vrijstellingen voor sigaretten, cigarillo's of rooktabak en voor gedistilleerde dranken;

— in Denemarken wonende reizigers die Denemarken hebben verlaten voor een kortere periode dan die welke op 31 december 1992 geldt, komen in aanmerking voor de op deze datum in Denemarken geldende vrijstellingen voor sigaretten en gedistilleerde dranken.

3. Denemarken wordt gemachtigd accijnzen te heffen en de nodige verificaties te verrichten betreffende gedistilleerde dranken, sigaretten, cigarillo's en rooktabak.

4. De Raad besluit met eenparigheid van stemmen, op voorstel van de Commissie, in het licht van de harmonisering van de accijnstarieven en van het gevaar voor concurrentievervalsing, bepalingen van dit artikel te wijzigen of, in voorkomend geval, de geldigheidsduur ervan te beperken.

Artikel 27

Vóór 1 januari 1997 beziet de Raad, aan de hand van een verslag van de Commissie, de artikelen 7 tot en met 10 opnieuw en stelt hij, in voorkomend geval, op voorstel van de Commissie, na raadpleging van het Europese Parlement, met eenparigheid van stemmen de nodige wijzigingen vast.

Artikel 28

Gedurende een periode die op 30 juni 1999 verstrijkt, gelden onderstaande bepalingen:

1. De Lid-Staten kunnen vrijstelling van accijns verlenen voor de produkten die door tax-free shops zijn verkocht en die worden meegevoerd in de persoonlijke bagage van een reiziger die zich door middel van een intracommunautaire vlucht of overtocht naar een andere Lid-Staat begeeft.

   In deze bepaling wordt verstaan onder:

   a) *tax-free shop:* iedere inrichting die gelegen is op een luchthaven of in een haven en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld zijn door de bevoegde overheidsinstanties, met name bij toepassing van punt 3;

   b) *reiziger die zich naar een andere Lid-Staat begeeft:* iedere passagier die in het bezit is van een bewijs van vervoer door de lucht of over zee, waarop als rechtstreekse bestemming een in een andere Lid-Staat gelegen luchthaven of haven wordt vermeld;

   c) *intracommunautaire vlucht of overtocht:* iedere vorm van vervoer door de lucht of over zee die begint binnen een Lid-Staat en waarvan de daadwerkelijke plaats van aankomst in een andere Lid-Staat ligt.

   Met produkten die door tax-free shops worden geleverd, worden gelijkgesteld de produkten die aan boord van een vliegtuig of een schip tijdens intracommunautair reizigersvervoer worden geleverd.

   Deze vrijstelling is tevens van toepassing op produkten die worden geleverd door tax-free shops die gelegen zijn in één van de twee terminals die toegang geven tot de tunnel onder het Kanaal, voor reizigers die in het bezit zijn van een geldig vervoerbewijs voor het traject dat tussen deze twee terminals wordt afgelegd.

2. De in punt 1 bedoelde vrijstelling geldt alleen voor produkten waarvan de hoeveelheden, per persoon en per reis, niet de maxima overschrijden die zijn vastgesteld in de geldende communautaire bepalingen inzake het reizigersverkeer tussen derde landen en de Gemeenschap.

3. De Lid-Staten treffen de nodige maatregelen om te zorgen voor een correcte en eenvoudige toepassing van de in dit artikel bedoelde vrijstellingen en om eventuele fraude, belastingontwijking en misbruik te voorkomen.

Artikel 29

1. De Lid-Staten kunnen kleine wijnproducenten ontslaan van de in de titels II en III bedoelde verplichtingen, en van de overige verplichtingen in verband met verkeer en controle. Wanneer deze kleine producenten zelf intracommunautaire transacties verrichten, stellen zij hun bevoegde autoriteiten daarvan in kennis en voldoen zij aan de bij Verordening (EEG) nr. 986/89 van de Commissie [1] vastgestelde verplichtingen, met name met betrekking tot het uitslagregister en het geleidedocument.

Onder kleine wijnproducenten dienen personen te worden verstaan die gemiddeld minder dan 1 000 hl wijn per jaar produceren.

2. De belastingautoriteiten van de Lid-Staat van bestemming worden door de geadresseerde van de wijnleveringen in kennis gesteld door middel van het in lid 1 bedoelde document of een verwijzing hiernaar.

3. De Lid-Staten treffen bilateraal de nodige maatregelen om steekproefcontroles in te voeren, die eventueel door middel van geautomatiseerde procedures worden verricht.

---

[1] PB nr. L 106 van 18. 4. 1989, blz. 1. Verordening laatstelijk gewijzigd bij Verordening (EEG) nr. 592/91 (PB nr. L 66 van 13. 3. 1991, blz. 13).

Artikel 30

Richtlijn 77/799/EEG wordt als volgt gewijzigd:

1. de titel wordt als volgt gelezen:

„Richtlijn van de Raad van 19 december 1977 betreffende de wederzijdse bijstand van de bevoegde autoriteiten van de Lid-Staten op het gebied van de directe en de indirecte belastingen";

2. in artikel 1:

a) wordt lid 1 als volgt gelezen:

„1. De bevoegde autoriteiten van de Lid-Staten verstrekken elkaar overeenkomstig deze richtlijn alle inlichtingen die hun van nut kunnen zijn voor een juiste vaststelling van de belastingschuld op het gebied van de belastingen naar het inkomen en het vermogen, alsook alle inlichtingen over de vaststelling van de volgende indirecte belastingen:

— de belasting over de toegevoegde waarde;
— de accijns op minerale oliën;
— de accijns op alcohol en alcoholhoudende dranken;
— de accijns op tabaksfabrikaten.";

b) wordt lid 5 als volgt gewijzigd voor wat betreft Denemarken, Griekenland, het Verenigd Koninkrijk en Portugal:

„in Denemarken:

Skatteministeren of een door deze aangewezen vertegenwoordiger;

in Griekenland:

Υπουργός Οικονομικών of een door deze aangewezen vertegenwoordiger;

in het Verenigd Koninkrijk:

— The Commissioners of Customs and Excise of een door dezen aangewezen vertegenwoordiger voor informatie die wordt verlangd inzake belasting over de toegevoegde waarde of accijnzen,

— The Commissioners of Inland Revenue of een door dezen aangewezen vertegenwoordiger voor alle andere informatie;

in Portugal:

O Ministro das Finanças of een door deze aangewezen vertegenwoordiger.".

Artikel 31

1. De Lid-Staten doen de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking treden om op 1 januari 1993 aan deze richtlijn te voldoen.

Wat betreft artikel 8 bis, lid 2, mag het Koninkrijk Denemarken evenwel de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die nodig zijn om aan die bepaling te voldoen, uiterlijk op 1 januari 1993 in werking doen treden.

Wanneer de Lid-Staten deze bepalingen aannemen, wordt in die bepalingen naar deze richtlijn verwezen of wordt hiernaar verwezen bij de officiële bekendmaking van die bepalingen. De regels voor deze verwijzing worden vastgesteld door de Lid-Staten.

2. De Lid-Staten delen de Commissie de belangrijke bepalingen van intern recht mede die zij vaststellen om aan deze richtlijn te voldoen.

Artikel 32

Deze richtlijn is gericht tot de Lid-Staten.

Gedaan te Brussel, 25 februari 1992.

Voor de Raad

De Voorzitter

Vitor MARTINS

RICHTLIJN 92/13/EEG VAN DE RAAD

van 25 februari 1992

tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende de toepassing van de communautaire voorschriften inzake de procedures voor het plaatsen van opdrachten door diensten die werkzaam zijn in de sectoren water- en energievoorziening, vervoer en telecommunicatie

DE RAAD VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, inzonderheid op artikel 100 A,

Gezien het voorstel van de Commissie (1),

In samenwerking met het Europese Parlement (2),

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité (3),

Overwegende dat Richtlijn 90/531/EEG van de Raad van 17 september 1990 betreffende de procedures voor het plaatsen van opdrachten door diensten die werkzaam zijn in de sectoren water- en energievoorziening, vervoer en telecommunicatie (4) deze procedures aan regels bindt om te garanderen dat potentiële leveranciers en aannemers een eerlijke kans krijgen, maar geen specifieke bepalingen bevat op grond waarvan een daadwerkelijke naleving van die richtlijn kan worden gewaarborgd;

Overwegende dat de zowel op nationaal als op Gemeenschapsniveau bestaande voorzieningen die de toepassing van deze richtlijn moeten waarborgen, niet altijd adequaat zijn;

Overwegende dat het ontbreken van doeltreffende beroepsmogelijkheden of de ontoereikendheid van de bestaande mogelijkheden ondernemingen in de Gemeenschap ervan zou kunnen weerhouden hun kans te wagen; dat de Lid-Staten hierin derhalve verandering dienen te brengen;

Overwegende dat Richtlijn 89/665/EEG van de Raad van 21 december 1989 houdende de coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende de toepassing van de beroepsprocedures inzake het plaatsen van overheidsopdrachten voor leveringen en voor de uitvoering van werken (5) alleen van toepassing is op aanbestedingsprocedures die vallen onder Richtlijn 71/305/EEG van de Raad van 26 juli 1971 betreffende de coördinatie van de procedures voor het plaatsen van overheidsopdrachten voor de uitvoering van werken (6), laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 90/531/EEG, of onder Richtlijn 77/62/EEG van de Raad van 21 december 1976 betreffende de coördinatie van de procedures voor het plaatsen van overheidsopdrachten voor leveringen (7), laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 90/531/EEG;

Overwegende dat het openstellen van de aanbestedingen in de betrokken sectoren voor mededinging uit de gehele Gemeenschap maatregelen vereist om leveranciers en aannemers passende beroepsmogelijkheden te geven in geval van schending van het Gemeenschapsrecht ter zake of van de nationale voorschriften waarin dit recht is omgezet;

Overwegende dat een aanzienlijke uitbreiding van de garanties inzake doorzichtigheid en non-discriminatie vereist is en dat, wil dit tot concrete resultaten leiden, er doeltreffende en snelle beroepsprocedures moeten bestaan;

Overwegende dat rekening moet worden gehouden met de specifieke aard van bepaalde rechtssystemen door de Lid-Staten voor de bevoegdheden van de beroepsinstanties de keuze te laten uit verschillende mogelijkheden, die wel dezelfde werking hebben;

Overwegende dat één van deze keuzemogelijkheden betrekking heeft op de bevoegdheid om direct in te grijpen in de gunningsprocedures van de aanbestedende diensten, bij voorbeeld door deze procedures op te schorten of wel door besluiten of discriminerende bepalingen in documenten of publikaties nietig te verklaren;

Overwegende dat de andere keuzemogelijkheid betrekking heeft op de bevoegdheid om daadwerkelijke indirecte druk op de aanbestedende diensten uit te oefenen ten einde deze diensten eventuele inbreuken te doen corrigeren of hen ervan te weerhouden inbreuken te plegen en benadeling te voorkomen;

Overwegende dat vorderingen tot schadevergoeding altijd mogelijk moeten zijn;

Overwegende dat een persoon die een eis tot schadevergoeding indient uit hoofde van de kosten van het opstellen van een offerte of de kosten van deelneming aan een aanbestedingsprocedure, om deze kosten vergoed te krijgen niet hoeft aan te tonen dat de opdracht hem zou zijn gegund indien de inbreuk niet had plaatsgevonden;

(1) PB nr. C 216 van 31. 8. 1990, blz. 8, en PB nr. C 179 van 10. 7. 1991, blz. 18.
(2) PB nr. C 106 van 22. 4. 1991, blz. 82, en PB nr. C 39 van 17. 2. 1992.
(3) PB nr. C 60 van 8. 3. 1991, blz. 16.
(4) PB nr. L 297 van 29. 10. 1990, blz. 1.
(5) PB nr. L 395 van 30. 12. 1989, blz. 33.
(6) PB nr. L 185 van 16. 8. 1971, blz. 5.
(7) PB nr. L 13 van 15. 1. 1977, blz. 1.

Overwegende dat het dienstig zou zijn dat de aanbestedende diensten die de aanbestedingsvoorschriften naleven zulks op een passende wijze kenbaar kunnen maken; dat hiervoor een onderzoek, door onafhankelijke personen, van de door deze aanbestedende diensten toegepaste procedures en praktijken vereist is;

Overwegende dat voor dit doel een verificatiestelsel geschikt is dat voorziet in een in het *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen* bekend te maken verklaring over de juiste toepassing van de aanbestedingsvoorschriften;

Overwegende dat de aanbestedende diensten de gelegenheid moeten hebben om, indien zij dat wensen, een verificatieprocedure te ondergaan; dat de Lid-Staten hun deze mogelijkheid moeten bieden, door te dien einde of wel zelf het stelsel op te zetten, of wel de aanbestedende diensten de mogelijkheid te bieden gebruik te maken van het verificatiestelsel van een andere Lid-Staat; dat de Lid-Staten personen, beroepsgroepen of het personeel van instellingen met de uitvoering van het onderzoek in het kader van het verificatiestelsel kunnen belasten;

Overwegende dat de noodzakelijke flexibiliteit bij de invoering van een dergelijk stelsel wordt gewaarborgd door de belangrijkste kenmerken ervan in deze richtlijn te omschrijven; dat de nadere uitvoeringsbepalingen dienen te worden vastgesteld in Europese normen waarnaar in deze richtlijn wordt verwezen;

Overwegende dat het nodig kan zijn dat de Lid-Staten dergelijke uitvoeringsbepalingen vaststellen vóór de aanneming van of naast de in de Europese normen vervatte voorschriften;

Overwegende dat, wanneer ondernemingen geen beroep instellen, bepaalde inbreuken niet ongedaan kunnen worden gemaakt, tenzij er een specifieke voorziening in het leven wordt geroepen;

Overwegende dat de Commissie, wanneer zij van oordeel is dat tijdens een aanbestedingsprocedure een duidelijke en kennelijke inbreuk heeft plaatsgevonden, de aandacht van de bevoegde autoriteiten van de betrokken Lid-Staat en van de betrokken aanbestedende dienst daarop moet kunnen vestigen, opdat passende maatregelen worden genomen om die inbreuk snel ongedaan te maken;

Overwegende dat moet worden voorzien in de mogelijkheid van een bemiddelingsprocedure op communautair niveau om geschillen in der minne te kunnen beslechten;

Overwegende dat de praktische toepassing van deze richtlijn tegelijk met die van Richtlijn 90/531/EEG opnieuw moet worden onderzocht aan de hand van door de Lid-Staten te verstrekken gegevens over het functioneren van hun nationale beroepsprocedures;

Overwegende dat deze richtlijn op hetzelfde ogenblik in toepassing moet worden gebracht als Richtlijn 90/531/EEG;

Overwegende dat het passend is dat het Koninkrijk Spanje, de Helleense Republiek en de Portugese Republiek voldoende extra tijd krijgen voor de omzetting van deze richtlijn, rekening houdend met de data waarop Richtlijn 90/531/EEG in deze landen in toepassing moet worden gebracht,

HEEFT DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD:

HOOFDSTUK 1

Beroepsmogelijkheden op nationaal niveau

Artikel 1

1. De Lid-Staten nemen de nodige maatregelen om ervoor te zorgen dat tegen door de aanbestedende diensten genomen besluiten doeltreffend en vooral zo snel mogelijk beroep kan worden ingesteld overeenkomstig het bepaalde in de volgende artikelen, met name artikel 2, lid 8, op grond van het feit dat door die besluiten het Gemeenschapsrecht inzake aanbestedingen of de nationale voorschriften waarin dat Gemeenschapsrecht is omgezet, geschonden zijn, voor wat betreft:

a) de procedures voor het plaatsen van opdrachten die vallen onder de werkingssfeer van Richtlijn 90/531/EEG; en

b) de inachtneming van artikel 3, lid 2, onder a), van die richtlijn ten aanzien van de aanbestedende diensten waarop die bepaling van toepassing is.

2. De Lid-Staten zien erop toe dat ondernemingen die een eis wegens in het kader van een procedure voor het plaatsen van opdrachten geleden schade willen indienen, niet worden gediscrimineerd op grond van het in deze richtlijn gemaakte onderscheid tussen nationale voorschriften waarin het Gemeenschapsrecht is omgezet, en andere nationale voorschriften.

3. De Lid-Staten dragen er zorg voor dat de beroepsprocedures, volgens modaliteiten die de Lid-Staten kunnen bepalen, op zijn minst toegankelijk zijn voor een ieder die belang heeft of heeft gehad bij de gunning van een bepaalde opdracht en die door een beweerde inbreuk is of dreigt te worden gelaedeerd. Met name kunnen de Lid-Staten verlangen dat degene die van deze procedure gebruik wenst te maken, de aanbestedende dienst vooraf in kennis heeft gesteld van de beweerde inbreuk en van zijn voornemen om beroep in te stellen.

Artikel 2

1. De Lid-Staten zorgen ervoor dat de maatregelen betreffende het in artikel 1 bedoelde beroep de nodige bevoegdheden behelzen om:

hetzij

a) zo snel mogelijk in kort geding voorlopige maatregelen te nemen om de beweerde inbreuk ongedaan te maken of te voorkomen dat de betrokken belangen verder worden geschaad, met inbegrip van maatregelen om de aanbestedingsprocedure of de tenuitvoerlegging van enig door de aanbestedende diensten genomen besluit, op te schorten c.q. te doen opschorten; en

b) onwettige besluiten nietig te verklaren c.q. nietig te doen verklaren, met inbegrip van het verwijderen van discriminerende technische, economische of financiële specificaties in de aankondiging, de periodieke indicatieve aankondiging, de mededeling inzake het bestaan van een erkenningssysteem, de uitnodiging tot inschrijving, de bestekken dan wel in enig ander stuk dat verband houdt met de aanbestedingsprocedure;

hetzij

c) ten spoedigste, zo mogelijk in kort geding en indien noodzakelijk volgens een definitieve procedure ten principale, andere maatregelen dan bedoeld onder a) en b) te nemen om de geconstateerde inbreuk ongedaan te maken en te voorkomen dat de betrokken belangen verder worden geschaad; met name een betalingsopdracht voor een bepaald bedrag uit te schrijven wanneer de inbreuk niet ongedaan gemaakt c.q. voorkomen wordt.

De Lid-Staten kunnen deze keuze maken hetzij voor alle aanbestedende diensten, hetzij voor aan de hand van objectieve criteria bepaalde categorieën diensten waarbij zij in ieder geval de doeltreffendheid van de vastgestelde maatregelen waarborgen om te voorkomen dat de betrokken belangen worden geschaad;

d) en in de bovengenoemde twee gevallen, schadevergoeding toe te kennen aan degenen die door een inbreuk zijn gelaedeerd.

Wanneer schadevergoeding wordt gevorderd omdat een besluit onwettig is genomen, kunnen de Lid-Staten, indien hun nationale recht zulks vereist en in de ter zake bevoegde instanties voorziet, bepalen dat het aangevochten besluit eerst moet worden vernietigd of onwettig moet worden verklaard.

2. De in lid 1 bedoelde bevoegdheden kunnen worden opgedragen aan afzonderlijke instanties die verantwoordelijk zijn voor verschillende aspecten van de beroepsprocedures.

3. De beroepsprocedures behoeven niet noodzakelijk een automatische opschortende werking te hebben voor de aanbestedingsprocedures waarop zij betrekking hebben.

4. De Lid-Staten kunnen bepalen dat de verantwoordelijke instantie, wanneer deze beziet of het dienstig is voorlopige maatregelen te treffen, rekening kan houden met de vermoedelijke gevolgen van deze maatregelen voor alle belangen die kunnen zijn geschaad, alsmede met het algemeen belang, en kan besluiten deze maatregelen niet toe te staan wanneer hun negatieve gevolgen groter zouden kunnen zijn dan hun voordelen. Een besluit om geen voorlopige maatregelen toe te staan laat de andere rechten die worden opgeëist door degene die om deze maatregelen verzoekt, onverlet.

5. De overeenkomstig lid 1, onder c), te betalen geldsom moet op een voldoende hoog niveau worden vastgesteld om de aanbestedende dienst ervan te weerhouden een inbreuk te plegen c.q. voort te zetten. De betaling van deze som kan afhankelijk worden gemaakt van een eindbeslissing waarin het bestaan van de inbreuk wordt bevestigd.

6. De gevolgen van de uitoefening van de in lid 1 bedoelde bevoegdheden voor een overeenkomst die na de gunning van een opdracht is gesloten, worden door het nationale recht bepaald. Behalve indien vóór de toekenning van schadevergoeding een besluit vernietigd moet worden, kan een Lid-Staat bepalen dat na de sluiting van een overeenkomst ingevolge de gunning van een opdracht, de bevoegdheden van de voor beroepsprocedures verantwoordelijke instantie beperkt blijven tot het toekennen van schadevergoeding aan een ieder die door een inbreuk werd gelaedeerd.

7. Wanneer een eis tot schadevergoeding wordt ingediend uit hoofde van de kosten van het opstellen van een offerte of van de deelneming aan een aanbestedingsprocedure, moet degene die de vordering instelt uitsluitend aantonen dat er sprake is van schending van het Gemeenschapsrecht inzake aanbestedingen of van de nationale voorschriften waarin dit recht is omgezet en dat hij reële kansen had om de opdracht in de wacht te slepen als deze schending niet had plaatsgevonden.

8. De Lid-Staten zorgen ervoor dat de beslissingen van de instanties die verantwoordelijk zijn voor de beroepsprocedures, op doeltreffende wijze ten uitvoer kunnen worden gelegd.

9. Wanneer de voor de beroepsprocedures verantwoordelijke instanties geen gerechten zijn, moeten hun beslissingen steeds schriftelijk met redenen worden omkleed. Bovendien moeten in dat geval procedures worden gewaarborgd waarmee tegen de door de bevoegde basisinstantie genomen vermoede onwettige maatregelen of vermoede tekortkomingen bij de uitoefening van de haar opgedragen bevoegdheden, beroep kan worden ingesteld bij een rechter of bij een andere instantie die een gerecht is in de zin van artikel 177 van het Verdrag en onafhankelijk is van de aanbestedende dienst en de basisinstantie.

Voor de benoeming en de beëindiging van het mandaat van de leden van deze onafhankelijke instantie gelden dezelfde voorwaarden als voor rechters, voor wat betreft de voor de benoeming bevoegde autoriteit, de duur van hun mandaat en hun afzetbaarheid. Ten minste de voorzitter van deze onafhankelijke instantie moet dezelfde juridische en beroepskwalificaties hebben als een rechter. De onafhankelijke instantie neemt haar beslissingen na een procedure op tegenspraak en deze beslissingen zijn, met middelen die door elke Lid-Staat worden vastgesteld, juridisch bindend.

HOOFDSTUK 2

Verificatie

Artikel 3

De Lid-Staten geven de aanbestedende diensten de mogelijkheid om gebruik te maken van een verificatieregeling overeenkomstig de artikelen 4 tot en met 7.

Artikel 4

De aanbestedende diensten kunnen de aanbestedingsprocedures die onder Richtlijn 90/531/EEG vallen en ook de praktische tenuitvoerlegging daarvan regelmatig laten controleren met het oog op het verkrijgen van een verificatieattest waarin wordt geconstateerd dat ze op dat tijdstip in overeenstemming zijn met het Gemeenschapsrecht inzake het plaatsen van opdrachten en de nationale voorschriften waarin dat recht is omgezet.

Artikel 5

1. De verificateurs brengen voor rekening van de aanbestedende diensten schriftelijk verslag uit over hun bevindingen. Voordat het in artikel 4 bedoelde verificatieattest aan de aanbestedende diensten wordt afgegeven, vergewissen de verificateurs zich ervan dat eventuele geconstateerde onregelmatigheden in de aanbestedingsprocedures en in de praktische tenuitvoerlegging daarvan verholpen zijn en dat er maatregelen genomen zijn om herhaling te voorkomen.

2. De aanbestedende diensten kunnen na ontvangst van het verificatieattest de volgende verklaring opnemen in de berichten en aankondigingen die overeenkomstig de artikelen 16 tot en met 18 van Richtlijn 90/531/EEG in het *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen* bekendgemaakt worden:

„De aanbestedende dienst heeft een verificatieattest verkregen overeenkomstig Richtlijn 91/13/EEG van de Raad waarin wordt geconstateerd dat op ..... zijn aanbestedingsprocedures en de praktische tenuitvoerlegging daarvan in overeenstemming waren met het Gemeenschapsrecht inzake het plaatsen van opdrachten en de nationale voorschriften waarin dat recht is omgezet.".

Artikel 6

1. De verificateurs zijn onafhankelijk van de aanbestedende diensten en vervullen hun taak volstrekt onpartijdig. Zij bieden de nodige garanties inzake beroepskwalificaties en -ervaring in de betrokken sector.

2. De personen, de beroepsgroepen of het personeel van instellingen die de verificatietaken moeten uitoefenen, worden door de Lid-Staat aangewezen wanneer die van oordeel is dat zij aan de in lid 1 gestelde eisen beantwoorden. Daartoe kan de Lid-Staat de beroepskwalificaties eisen die hij noodzakelijk acht en die qua niveau ten minste overeenkomen met een diploma van hoger onderwijs in de zin van Richtlijn 89/48/EEG [1] of wel bepalen dat die garanties geboden worden door bepaalde door de Staat georganiseerde of erkende bekwaamheidsexamens.

Artikel 7

De bepalingen van de artikelen 4, 5 en 6 zijn te beschouwen als essentiële eisen met het oog op de uitwerking van Europese verificatienormen.

HOOFDSTUK 3

Correctiemechanisme

Artikel 8

1. De Commissie kan de procedures van dit artikel hanteren wanneer zij, vóór de sluiting van een overeenkomst, van oordeel is dat er een duidelijke en kennelijke inbreuk op de communautaire voorschriften inzake opdrachten heeft plaatsgevonden tijdens een aanbestedingsprocedure die binnen de werkingssfeer van Richtlijn 90/531/EEG valt, dan wel met betrekking tot artikel 3, lid 2, onder a), van die richtlijn voor de aanbestedende diensten waarop die bepaling van toepassing is.

2. De Commissie geeft de Lid-Staat en de betrokken aanbestedende dienst kennis van de redenen waarom zij meent dat er een duidelijke en kennelijke inbreuk heeft plaatsgevonden en vraagt om die met passende middelen ongedaan te maken.

3. Binnen 30 daten na ontvangst van de in lid 2 bedoelde kennisgeving, deelt de betrokken Lid-Staat aan de Commissie mee:

a) de bevestiging dat de inbreuk ongedaan is gemaakt; of

b) een met redenen omklede conclusie waarin toegelicht wordt waarom geen corrigerende actie is ondernomen; of

c) een kennisgeving waarin wordt meegedeeld dat de aanbestedingsprocedure hetzij op initiatief van de aanbestedende dienst, hetzij in het kader van de uitoefening van de in artikel 2, lid 1, onder a), vermelde bevoegdheden is opgeschort.

4. Een met redenen omklede conclusie in de zin van lid 3, onder b), kan met name worden gebaseerd op het feit dat tegen de beweerde inbreuk beroep bij een rechter of een beroep als bedoeld in artikel 2, lid 9, is ingesteld. In dat geval deelt de betrokken Lid-Staat de Commissie het resultaat van deze procedures mee, zodra dit bekend is.

---

[1] PB nr. L 19 van 24. 1. 1989, blz. 16.

5. In geval van kennisgeving waarbij wordt meegedeeld dat een aanbestedingsprocedure is opgeschort overeenkomstig lid 3, onder c), stelt de Lid-Staat de Commissie ervan in kennis dat de opschorting is ingetrokken of dat een andere aanbestedingsprocedure is ingeleid die geheel of gedeeltelijk verband houdt met de voorafgaande procedure. Die nieuwe kennisgeving moet bevestigen dat de beweerde inbreuk ongedaan is gemaakt, of een met redenen omklede conclusie bevatten waarin toegelicht wordt waarom geen corrigerende actie heeft plaatsgevonden.

HOOFDSTUK 4

Bemiddelingsprocedure

Artikel 9

1. Een ieder die een belang heeft of heeft gehad bij de toewijzing van een bepaalde opdracht die onder Richtlijn 90/531/EEG valt en die van oordeel is dat hij in verband met de desbetreffende aanbestedingsprocedure benadeeld is of benadeeld dreigt te worden omdat het Gemeenschapsrecht inzake overheidsopdrachten of de nationale bepalingen waarin dit recht is omgezet, zijn geschonden, kan verzoeken om toepassing van de bemiddelingsprocedure van de artikelen 10 en 11.

2. Het in lid 1 bedoelde verzoek wordt schriftelijk bij de Commissie of bij de in de bijlage vermelde nationale autoriteiten ingediend. Die autoriteiten zenden dit verzoek zo spoedig mogelijk aan de Commissie toe.

Artikel 10

1. Als de Commissie op basis van het in artikel 9 bedoelde verzoek van oordeel is dat het geschil betrekking heeft op de juiste toepassing van het Gemeenschapsrecht, verzoekt zij de aanbestedende dienst te verklaren of deze bereid is aan de bemiddelingsprocedure deel te nemen. Indien de aanbestedende dienst weigert deel te nemen, stelt de Commissie de persoon die het verzoek heeft ingediend ervan in kennis dat de procedure niet kan worden ingeleid. Als de aanbestedende dienst wel met het verzoek instemt, zijn de leden 2 tot en met 7 van toepassing.

2. De Commissie stelt zo spoedig mogelijk een bemiddelaar voor die voorkomt op een lijst van daartoe gemachtigde, onafhankelijke personen. Deze lijst wordt door de Commissie opgesteld na raadpleging van het Raadgevend Comité inzake overheidsopdrachten of, in het geval van aanbestedende diensten waarvan de activiteiten worden omschreven in artikel 2, lid 2, onder d), van Richtlijn 90/531/EEG, na raadpleging van het Raadgevend Comité inzake opdrachten voor de telecommunicatiesector.

Iedere partij bij de bemiddelingsprocedure verklaart of zij de bemiddelaar aanvaardt en wijst nog een extra bemiddelaar aan. De bemiddelaars kunnen ten hoogste twee andere personen verzoeken het als deskundigen bij hun werkzaamheden te adviseren. De partijen bij de procedure en de Commissie kunnen de door de bemiddelaars aangezochte deskundigen wraken.

3. De bemiddelaars stellen degene die om toepassing van de bemiddelingsprocedure verzoekt, de aanbestedende dienst en alle andere gegadigden of inschrijvers die deelnemen aan de betrokken aanbestedingsprocedure, in de gelegenheid hun standpunt ter zake mondeling dan wel schriftelijk uiteen te zetten.

4. De bemiddelaars trachten het geschil tussen de betrokkenen zo spoedig mogelijk op te lossen, met inachtneming van het Gemeenschapsrecht.

5. De bemiddelaars brengen aan de Commissie verslag uit over hun bevindingen en de eventueel bereikte resultaten.

6. Degene die om toepassing van de bemiddelingsprocedure verzoekt en de aanbestedende dienst hebben op ieder moment het recht om de procedure te beëindigen.

7. Tenzij de partijen anders besluiten, dragen degene die om toepassing van de bemiddelingsprocedure verzoekt en de aanbestedende dienst elk hun eigen kosten. Bovendien dragen zij elk de helft van de kosten van de procedure, met uitzondering van de kosten van de interveniërende partijen.

Artikel 11

1. Wanneer met betrekking tot een bepaalde aanbestedingsprocedure een andere belanghebbende in de zin van artikel 9 dan degene die verzoekt om toepassing van de bemiddelingsprocedure, beroep bij een rechter, dan wel een beroep in de zin van deze richtlijn heeft ingesteld, stelt de aanbestedende dienst de bemiddelaars daarvan in kennis. Deze stellen die persoon ervan in kennis dat om toepassing van de bemiddelingsprocedure is verzocht en verzoeken hem binnen een bepaalde termijn kenbaar te maken of hij bereid is aan deze procedure deel te nemen. Indien de betrokkene weigert, kunnen de bemiddelaars beslissen, indien nodig bij meerderheid van stemmen, de bemiddelingsprocedure te beëindigen wanneer zij van oordeel zijn dat de deelneming van die persoon nodig is om het geschil te regelen. Zij delen de Commissie de reden van hun besluit mee.

2. Maatregelen die op grond van dit hoofdstuk worden genomen, doen geen afbreuk aan:

a) de mogelijkheid voor de Commissie of een Lid-Staat om op te treden uit hoofde van de artikelen 169 of 170 van het Verdrag dan wel op grond van hoofdstuk 3 van deze richtlijn;

b) de rechten van degene die verzoekt om toepassing van de bemiddelingsprocedure, van de aanbestedende dienst of van enige andere betrokkene.

HOOFDSTUK 5

Slotbepalingen

Artikel 12

1. Vóór het verstrijken van een periode van vier jaar volgend op het in toepassing brengen van deze richtlijn onderzoekt de Commissie in overleg met het Raadgevend Comité inzake overheidsopdrachten opnieuw de toepassing van de bepalingen van deze richtlijn, met name het gebruik van de Europese normen, en stelt zij in voorkomend geval de noodzakelijk geachte wijzigingen voor.

2. De Lid-Staten delen ieder jaar vóór 1 maart aan de Commissie gegevens mee over het functioneren van de nationale beroepsprocedures gedurende het voorafgaande kalenderjaar. De aard van de te verstrekken gegevens wordt door de Commissie in overleg met het Raadgevend Comité inzake overheidsopdrachten vastgesteld.

3. Ten aanzien van aanbestedende diensten wier werkzaamheden in artikel 2, lid 2, onder d), van Richtlijn 90/531/EEG, zijn omschreven, raadpleegt de Commissie het Raadgevend Comité inzake opdrachten voor de telecommunicatiesector.

Artikel 13

1. De Lid-Staten treffen de maatregelen die nodig zijn om vóór 1 januari 1993 aan deze richtlijn te voldoen. Het Koninkrijk Spanje treft deze maatregelen uiterlijk op 30 juni 1995. De Helleense Republiek en de Republiek Portugal treffen deze maatregelen uiterlijk op 30 juni 1997. Zij stellen de Commissie onverwijld daarvan in kennis.

Wanneer de Lid-Staten deze bepalingen aannemen, wordt in die bepalingen naar de onderhavige richtlijn verwezen of wordt hiernaar verwezen bij de officiële bekendmaking van die bepalingen. De regels voor deze verwijzing worden vastgesteld door de Lid-Staten.

2. De Lid-Staten doen de in lid 1 bedoelde maatregelen in werking treden op dezelfde data als vermeld in Richtlijn 90/531/EEG.

3. De Lid-Staten delen de Commissie de tekst van de belangrijke bepalingen van intern recht mede die zij op het onder deze richtlijn vallende gebied vaststellen.

Artikel 14

Deze richtlijn is gericht tot de Lid-Staten.

Gedaan te Brussel, 25 februari 1992.

Voor de Raad

De Voorzitter

Vitor MARTINS

BIJLAGE

Nationale autoriteiten waarbij de in artikel 9 bedoelde verzoeken om toepassing van de bemiddelingsprocedure kunnen worden ingediend

België

Diensten van de Eerste Minister / Services du Premier Ministre

Ministerie van Economische Zaken / Ministère des Affaires économiques

Denemarken

Industri- og Handelsstyrelsen (voor leveringen)
Boligministeriet (voor werken)

Duitsland

Bundesministerium für Wirtschaft

Griekenland

Υπουργείο Βιομηχανίας, Ενεργείας και Τεχνολογίας, Υπουργείο Εμπορίου, Υπουργείο Περιβάλλοντος, Χωροταξίας και Δημοσίων Έργων

Spanje

Ministerio de Economía y Hacienda

Frankrijk

Commission centrale des marchés

Ierland

Department of Finance

Italië

Presidenza del Consiglio dei Ministri Politiche Comunitarie

Luxemburg

Ministère des travaux publics

Nederland

Ministerie van Economische Zaken

Portugal

Conselho de mercados de obras publicas e particulares

Verenigd Koninkrijk

H. M. Treasury

RICHTLIJN 92/14/EEG VAN DE RAAD

van 2 maart 1992

betreffende de beperking van de exploitatie van de vliegtuigen van bijlage 16 van het Verdrag inzake de internationale burgerluchtvaart, boekdeel I, deel 2, hoofdstuk 2, tweede uitgave (1988)

DE RAAD VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, inzonderheid op artikel 84, lid 2,

Gezien het voorstel van de Commissie (1),

Gezien het advies van het Europese Parlement (2),

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité (3),

Overwegende dat de toepassing van geluidsemissienormen op civiele subsonische straalvliegtuigen belangrijke gevolgen heeft voor het aanbod van luchtvervoerdiensten, in het bijzonder wanneer dergelijke normen beperkingen betekenen voor de levensduur van de door luchtvaartmaatschappijen geëxploiteerde vliegtuigen; dat bij Richtlijn 80/51/EEG (4) grenswaarden voor dergelijke geluidsemissies zijn vastgesteld;

Overwegende dat bij Richtlijn 89/629/EEG (5) beperkingen zijn gesteld aan de inschrijving in de registers van de Lid-Staten van vliegtuigen die slechts voldoen aan de normen van boekdeel I, deel 2, hoofdstuk 2, van bijlage 16 bij het Verdrag inzake de internationale burgerluchtvaart (tweede uitgave, 1988); dat in dezelfde richtlijn is bepaald dat beperking van de inschrijving slechts een eerste stap is;

Overwegende dat in het milieuactieprogramma van de Europese Gemeenschappen (6) is gewezen op het zwaarwegende karakter van het probleem van de geluidshinder en in het bijzonder op de noodzaak om maatregelen te nemen tegen door het luchtverkeer veroorzaakte geluidshinder;

Overwegende dat het, gelet op het probleem van de toenemende verzadiging van het luchtruim boven luchthavens in de Gemeenschap, van essentieel belang is dat optimaal gebruik wordt gemaakt van bestaande faciliteiten; dat dit enkel mogelijk is indien er uit milieuoogpunt aanvaardbare vliegtuigen worden gebruikt;

Overwegende dat uit door de Commissie in samenwerking met andere internationale instanties verrichte werkzaamheden blijkt dat, wil men het milieu doelmatig beschermen, een eventueel verbod op de inschrijving in de registers van de Lid-Staten van vliegtuigen die niet aan de normen van hoofdstuk 3 van bijlage 16 voldoen, moet worden gevolgd door maatregelen tot beperking van de exploitatie ervan;

Overwegende dat gemeenschappelijke voorschriften dienaangaande volgens een redelijk tijdschema dienen te worden ingevoerd, zodat er in de hele Gemeenschap een geharmoniseerde aanpak komt, ter aanvulling van bestaande voorschriften; dat dit bijzonder belangrijk is in het licht van de recent geconstateerde tendens om over te gaan tot een geleidelijke liberalisering van het Europese luchtvaartverkeer;

Overwegende dat het vliegtuiglawaai verder moet worden teruggedrongen, rekening houdend met milieufactoren, technische uitvoerbaarheid en economische gevolgen;

Overwegende dat het wenselijk is de exploitatie van in de registers van de Lid-Staten ingeschreven civiele subsonische straalvliegtuigen te beperken tot die welke aan de normen van hoofdstuk 3 van bijlage 16 voldoen; dat het in het belang is van zowel luchtvaartmaatschappijen als fabrikanten een tijdschema vast te stellen om vliegtuigen die niet voldoen aan de normen van dit hoofdstuk, geleidelijk uit de registers van de Lid-Staten te schrappen;

Overwegende dat speciale aandacht moet worden geschonken aan de problemen van ontwikkelingslanden;

Overwegende dat het in geval van technische of economische moeilijkheden redelijk is beperkte ontheffingen te verlenen,

HEEFT DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD:

Artikel 1

1. Deze richtlijn heeft ten doel de exploitatie van de civiele subsonische straalvliegtuigen als omschreven in artikel 2 te beperken.

(1) PB nr. C 111 van 26. 4. 1991, blz. 5.
(2) PB nr. C 13 van 20. 1. 1992.
(3) PB nr. C 339 van 31. 12. 1991, blz. 89.
(4) PB nr. L 18 van 24. 1. 1980, blz. 26. Richtlijn gewijzigd bij Richtlijn 83/206/EEG (PB nr. L 117 van 4. 5. 1983, blz. 15).
(5) PB nr. L 363 van 13. 12. 1989, blz. 27.
(6) PB nr. C 328 van 7. 12. 1987, blz. 1.

2. Deze richtlijn is niet van toepassing op vliegtuigen met een maximaal startgewicht van ten hoogste 34 000 kg, waarvan de voor het bepaalde type vliegtuig goedgekeurde maximale binnenruimte ten hoogste 19 passagiersstoelen omvat, de stoelen voor de bemanning niet meegerekend.

Artikel 2

1. De Lid-Staten zien erop toe dat, met ingang van 1 april 1995, civiele subsonische straalvliegtuigen met motoren met een omloopverhouding van minder dan 2, alleen op luchthavens op hun grondgebied worden geëxploiteerd wanneer voor deze luchtvaartuigen akoestische goedkeuring is verleend op grond van:

a) de normen van boekdeel I, deel 2, hoofdstuk 3, van bijlage 16 bij het Verdrag inzake de internationale burgerluchtvaart, tweede uitgave, 1988, of

b) de normen van boekdeel I, deel 2, hoofdstuk 2, van bijlage 16 bij genoemd Verdrag, mits het eerste individuele luchtwaardigheidsbewijs minder dan 25 jaar geleden is afgegeven.

2. De Lid-Staten zien erop toe dat vanaf 1 april 2002 alle civiele subsonische straalvliegtuigen die op luchthavens op hun grondgebied worden geëxploiteerd, aan het bepaalde in lid 1, onder a), voldoen.

3. Het in de leden 1 en 2 genoemde grondgebied omvat niet de overzeese departementen bedoeld in artikel 227, lid 2, van het Verdrag.

Artikel 3

De in de bijlagen bij deze richtlijn genoemde vliegtuigen worden van het bepaalde in artikel 2, lid 1, onder a) en b), ontheven, voor zover:

a) deze civiele subsonische straalvliegtuigen in een te zamen met de betrokken Staten gekozen referentieperiode van twaalf maanden tussen 1986 en 1990, gebruikt werden voor vluchten op luchthavens in de Gemeenschap en volgens de normen van deel II, hoofdstuk 2, titel 1, van bijlage 16 bij het Verdrag inzake de internationale burgerluchtvaart, tweede uitgave (1988), akoestisch waren goedgekeurd;

b) deze vliegtuigen in het referentiejaar in de in de bijlage bij deze richtlijn vermelde ontwikkelingslanden geregistreerd waren en verder geëxploiteerd worden door in die landen gevestigde natuurlijke of rechtspersonen.

Artikel 4

De Lid-Staten kunnen voor vliegtuigen waarvoor de luchtvaartmaatschappij aantoont dat de voortgang van haar activiteiten anders in buitensporige mate nadelig wordt beïnvloed, in totaal voor ten hoogste drie jaar ontheffing van de in artikel 2, lid 1, onder b), bedoelde termijn van 25 jaar verlenen.

Artikel 5

1. De Lid-Staten verlenen voor vliegtuigen die niet aan de normen van hoofdstuk 3 van bijlage 16 beantwoorden, doch wel kunnen worden omgebouwd om aan die normen te voldoen, ontheffing van het bepaalde in artikel 2, lid 1, mits:

a) er voor het betrokken vliegtuigtype een passende ombouwuitrusting bestaat en beschikbaar is;

b) vliegtuigen die van deze ombouwuitrusting zijn voorzien, voldoen aan de normen van hoofdstuk 3 van bijlage 16, welke zijn bepaald volgens de door de Lid-Staten aanvaarde technische normen en procedures, tot op het moment dat op communautair niveau gemeenschappelijke normen en procedures worden vastgesteld;

c) de luchtvaartmaatschappij de uitrusting vóór 1 april 1994 heeft besteld;

d) de vroegst mogelijke leveringsdatum voor deze ombouw door de maatschappij is aanvaard.

2. De Lid-Staten kunnen voor vliegtuigen van historisch belang ontheffing van het bepaalde in artikel 2 verlenen.

Artikel 6

De Lid-Staten kunnen ontheffing van het bepaalde in artikel 2, lid 1, verlenen voor elk vliegtuig ter vervanging waarvan er vóór 1 april 1994 een vliegtuig is besteld dat aan de normen van hoofdstuk 3 van bijlage 16 voldoet, mits de vroegst mogelijke leveringsdatum door de maatschappij is aanvaard.

Artikel 7

Onder voorbehoud van machtiging door de bevoegde autoriteit van een Lid-Staat kan, overeenkomstig artikel 2, lid 1, niet van luchtvaartmaatschappijen worden verlangd dat het percentage vliegtuigen dat niet voldoet aan de normen van hoofdstuk 3 van bijlage 16, en dat uit de registers moet worden geschrapt, per jaar meer bedraagt dan 10 % van de totale vloot van civiele subsonische straalvliegtuigen.

Artikel 8

In afzonderlijke gevallen kunnen de Lid-Staten toestaan dat op luchthavens op hun grondgebied tijdelijk gebruik wordt gemaakt van vliegtuigen die uit hoofde van andere bepalingen van deze richtlijn niet mogen worden geëxploiteerd. Deze ontheffing is beperkt tot:

a) vliegtuigen waarvan de exploitatie zo uitzonderlijk van aard is dat het niet redelijk zou zijn daarvoor geen tijdelijke ontheffing te verlenen;

b) vliegtuigen die voor ombouw-, reparatie- of onderhoudsdoeleinden niet-commerciële vluchten uitvoeren.

Artikel 9

1. Een Lid-Staat die ontheffingen verleent krachtens de artikelen 4 tot en met 7, stelt de bevoegde autoriteiten van de andere Lid-Staten en de Commissie daarvan in kennis onder opgave van de redenen voor zijn beslissing.

2. De Lid-Staten erkennen de door een andere Lid-Staat verleende ontheffingen ten aanzien van in de registers van die Staat ingeschreven vliegtuigen.

Artikel 10

1. De Lid-Staten doen de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking treden om vóór 1 juli 1992 aan deze richtlijn te voldoen.

Wanneer de Lid-Staten deze bepalingen aannemen, wordt in die bepalingen naar de onderhavige richtlijn verwezen of wordt hiernaar verwezen bij de officiële bekendmaking van die bepalingen. De regels voor deze verwijzing worden vastgesteld door de Lid-Staten.

2. De Lid-Staten delen de Commissie de tekst van de bepalingen van intern recht mede, die zij op het onder deze richtlijn vallende gebied vaststellen.

Artikel 11

Deze richtlijn is gericht tot de Lid-Staten.

Gedaan te Brussel, 2 maart 1992.

Voor de Raad

De Voorzitter

João PINHEIRO

BIJLAGE

LIJST VAN VLIEGTUIGEN DIE IN AANMERKING KOMEN VOOR EEN ONTHEFFING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 3

ALGERIJE

Vliegtuig		Maatschappij
Type	Registratie	
B-727-2D6	7T-VEH	AIR ALGERIE
B-727-2D6	7T-VEI	AIR ALGERIE
B-727-2D6	7T-VEM	AIR ALGERIE
B-727-2D6	7T-VEP	AIR ALGERIE
B-737-2D6	7T-VEE	AIR ALGERIE
B-737-2D6	7T-VEG	AIR ALGERIE
B-737-2D6	7T-VEJ	AIR ALGERIE
B-737-2D6	7T-VEK	AIR ALGERIE
B-737-2D6	7T-VEL	AIR ALGERIE
B-737-2D6	7T-VEN	AIR ALGERIE
B-737-2D6	7T-VED	AIR ALGERIE
B-737-2D6	7T-VEQ	AIR ALGERIE

BURKINA FASO

Vliegtuig		Maatschappij
Type	Registratie	
B-707-336C	XT-ABX	NAGANGANNI

CHILI

Vliegtuig		Maatschappij
Type	Registratie	
B-707-331C	CC-CUE	FAST AIR CARRIER SF

DOMINICAANSE REPUBLIEK

Vliegtuig		Maatschappij
Type	Registratie	
B-707-399C	HI-442CT	DOMINICANA DE AVIACIÓN

EGYPTE

Vliegtuig		Maatschappij
Type	Registratie	
B-707-328C	SU-DAA	ZAS AIRLINE
B-707-336C	SU-DAC	ZAS AIRLINE
B-737-266	SU-BBX	EGYPT AIR
B-737-266	SU-AYL	EGYPT AIR
B-737-266	SU-AYK	EGYPT AIR
B-737-266	SU-AYI	EGYPT AIR
B-737-266	SU-BBW	EGYPT AIR
B-737-266	SU-AYO	EGYPT AIR

GHANA

Vliegtuig		Maatschappij
Type	Registratie	
F-28-2000	9G-ABZ	GHANA AIRWAYS CORPORATION

KENIA

Vliegtuig		Maatschappij
Type	Registratie	
DC-8-63	5Y-ZEB	AFRICAN SAFARI AIRWAYS Ltd

LIBIË

Vliegtuig		Maatschappij
Type	Registratie	
B 727-2L5	5A-DIC	LIBYIAN ARAB AIRLINES
B 727-2L5	5A-DIB	LIBYIAN ARAB AIRLINES
B 727-2L5	5A-DIA	LIBYIAN ARAB AIRLINES
B 727-2L5	5A-DID	LIBYIAN ARAB AIRLINES
B 727-2L5	5A-DIE	LIBYIAN ARAB AIRLINES

MAURITANIË

Vliegtuig		Maatschappij
Type	Registratie	
F 28-4000	5T-CLF	AIR MAURITANIE
F 28-4000	5T-CLG	AIR MAURITANIE

MAROKKO

Vliegtuig		Maatschappij
Type	Registratie	
B 727-2B6	CN-RMO	ROYAL AIR MAROC
B 727-2B6	CN-CCF	ROYAL AIR MAROC
B 727-2B6	CN-CCG	ROYAL AIR MAROC
B 727-2B6	CN-CCH	ROYAL AIR MAROC
B 727-2B6	CN-CCW	ROYAL AIR MAROC
B 737-2B6	CN-RMI	ROYAL AIR MAROC
B 737-2B6	CN-RMJ	ROYAL AIR MAROC
B 737-2B6	CN-RMK	ROYAL AIR MAROC
B 707-351C	CN-RMB	ROYAL AIR MAROC
B 707-351C	CN-RMC	ROYAL AIR MAROC

NIGERIA

Vliegtuig		Maatschappij
Type	Registratie	
B 707-351C	5N-ASY	EAS CARGO AIRLINES
B 707-338C	5N-ARQ	DAS AIR CARGO
B 707-3F9C	5N-ABK	NIGERIA AIRWAYS Ltd

RWANDA

Vliegtuig		Maatschappij
Type	Registratie	
B 707-328C	9XR-JA	AIR RWANDA

SOEDAN

Vliegtuig		Maatschappij
Type	Registratie	
B 707-338C	ST-ALP	TRANS ARABIAN AIR TRANSPORT

PARAGUAY

Vliegtuig		Maatschappij
Type	Registratie	
DC-8-63	ZP-CCH	LÍNEAS AÉREAS PARAGUAYAS (AIR PARAGUAY)

URUGUAY

Vliegtuig		Maatschappij
Type	Registratie	
B-707-387B	CX-BNU	PRIMERAS LÍNEAS URUGUAYAS DE NAVEGACIÓN AÉREA (PLUNA)

SWAZILAND

Vliegtuig		Maatschappij
Type	Registratie	
DC-8F-54	3D-ADV	AFRICAN INTERNATIONAL AIRWAYS (PTY) Ltd

TUNESIË

Vliegtuig		Maatschappij
Type	Registratie	
B-727-2H3	TS-JHT	TUNIS AIR

ZAÏRE

Vliegtuig		Maatschappij
Type	Registratie	
B-707-329C	90-CBS	SCIBE AIRLIFT

ZIMBABWE

Vliegtuig		Maatschappij
Type	Registratie	
B-707-330B B-707-330B	Z-WKU Z-WKV	AIR ZIMBABWE AFRICAN AIRLINES INTERNATIONAL